

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

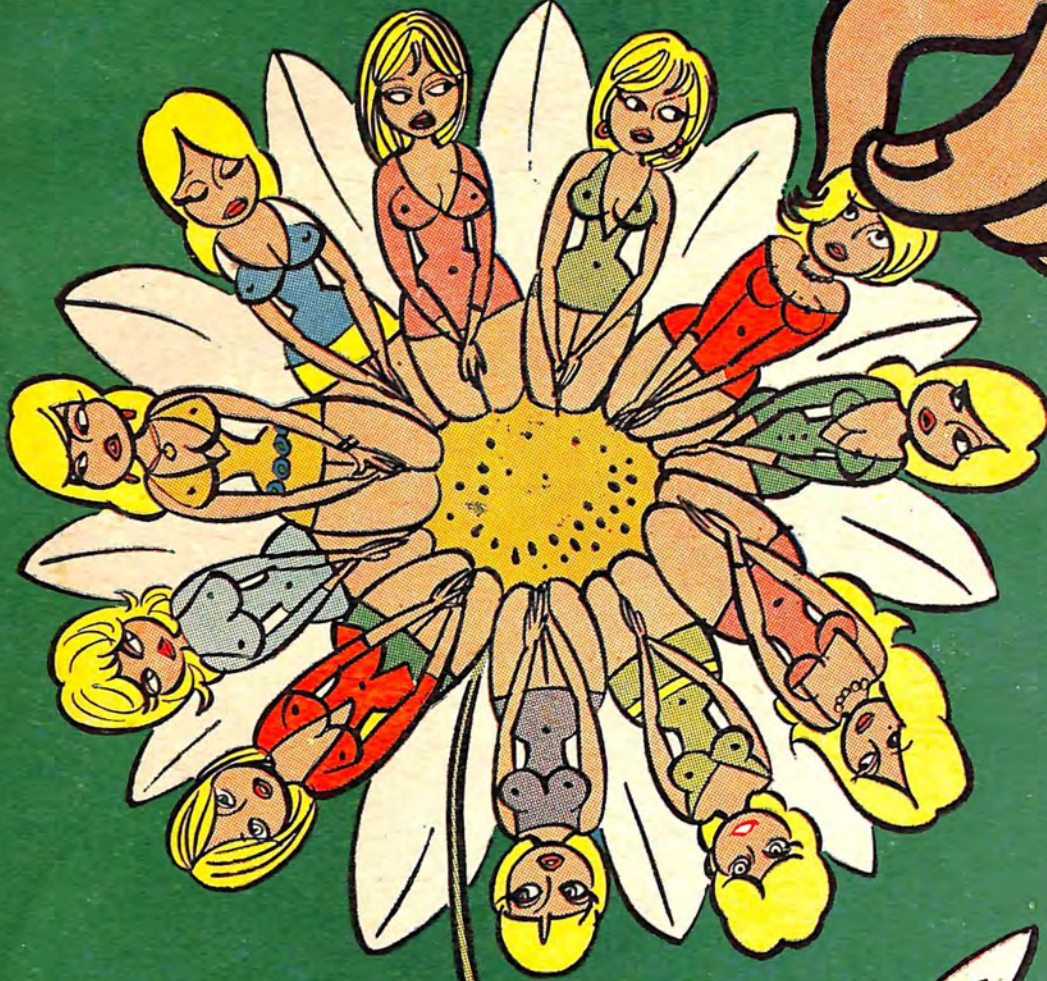
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

PAPATYA FALI :

— Seviyor.. sevmiyor...
Seviyor.. sevmiyor!..

**RENKLİ
İLÂVELİ
BAHAR
SAYISI**

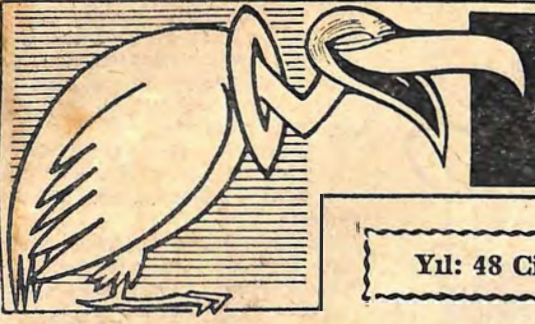
Enatyalat

Ümit çekilişinde bir MİLYON

İSTANBUL'un nadide semtleri HARBIYE ve FENERBAHÇE'de
lüks APARTMAN DAİRELERİ ile
ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ talihlilerini bekliyor.

GARANTİ BANKASI

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 18 Sayı: 19

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

29 Nisan 1970

İLKBAHAR...

İLKBAHAR geldi. Ne zaman başladığı ve ne zaman biteceği bilinmeyen ilkbahar...

İhtiyar dünyamızı yılda bir kere canlandıran ilkbahar...

Bin yıl önce Bizans surlarının üstünde papatya idi ilkbahar...

Beşyüz yıl önce Osmanlı saraylarının eteklerinde gelincikti ilkbahar...

Yüz yıl önce bugün, dedelerimiz çiçeklenen ağaçlara bakıp:

— İlkbahar geldi.. diyorlardı.

Bir çocuk oynuyordu yemyeşil çimenlerin üstünde...

Gelincikler kıpırmayı idi yine... Papatyalar sapsarı.

Yetmiş yıl önce bugün, babaları-mız havayı koklayıp:

— Ooh, ne güzel ilkbahar.. diye tabiatı yudumluyorlardı.

On yıl önce de gelmişti ilkbahar...

Ve on yıl önceki bizler seviniyor-duk:

— İlkbahar... diye.

Ağaçlar bugünü gibi donanmıştı yine.. Nazlı bir gelin gibiydi erik.. güzelliğine doyum olmazdı kiraz ağacının.. kaysı, bahar rüzgârıyla salınıyordu.. badem, sevinç içindeydi:

— Bahar geldi.. diye.

Ve bugün yüreğimizde aynı sevinç:

— Bahar geldi!

İnsan yüreğinde bitip tükenmeyen bir sevinç bu..

Tabiatın seviñci.

Evrenle özdeşir insanoğlu... Çevremize geldi mi bahar, içimize de

gelir. Gözümüzü alınca yeşil, kokusunu duyduk mu mevsimin, ve kuş seslerini işittik mi bir sabah, içimizde gizli bir sevinç:

— İlkbahar geldi!

İhtiyar dünyamızı yılda bir kere canlandıran ilkbahar...

Küçük bir çocukken yeşil çimenlerin üstünde takla atarak karşıladığımız ilkbahar.. ilk gençliğe doğru, ilk sevgilinin heyecanıyla beklediğimiz ilkbahar.. nişanlıyken elele tutuşup kırlarında gezindiğimiz ilkbahar.. hayatın ortalara doğru rüzgârıyla göğsümüzü şişiren, kokusuyla başımızı döndüren, rengiyle gözümüzü doyuran ilkbahar.. ve yaşlılığımızda kamburlaşan sırtımıza vuran ilkbahar güneşi...

Saçımızdaki beyazı çoğaltan ilkbahar aydınlığı...

Yemyeşil çimenler kırlarda...

Ve sonunda bizi bekleyen taze toprak.

Ne zaman başladığı, ne zaman biteceği bilinmeyen ilkbahar...

Dörtbir yanımız ilkbahar.

Sokakta koşuşan çocuk neden bu kadar sevinçli? Her sabah pencerenizin pervazında maskaralık yapan küçük serçelerde bambaşka bir coşkunluk yok mu? Delikanlıda bir uçarılık, bir azgınlık ki, sormayın... Müdür beyde bile dünyayı hafifseyen bir eda... Öğretmende öğrencilere karşı daha fazla hoşgörü... Mağazaların vitrinleri neden değişiyor? Her sabah evin önünden geçen zerveatçının tablası birdenbire renklenirdi... Akşam üstü uzaktan uzağa yoğunlaşan sesleri duyuluyor... Boş arsaya dökülen çöpler, birdenbire fıskıran çimenlerin arasında kaybol-

İstanbul adalarında de-ve turları yapılacak.

— Gazeteler —

— Üreticilere verilen taviz, çayı bozacak. —

— Biraz taviz, biraz duman... O benim işte!..

du... Sokağın başındaki eski duvarda bitiveren çiçekler de nesi? Çocuklar artık her cumartesi:

— Sinema.. diye tutturmuyorlar..

Kırlarda, dağlarda yaramazların gözleri.

Komşunun kızı yürürken saçlarını neden dalgalandırıyor öyle? Gözleri niçin ıslı ıslı? Apartmanın alt katında oturan emekli kaptan, üst katı müfettişe takılıyordu geçen sabah... Kapıcı, bembeyaz mermer merdivenleri gıcır gıcır yıkamıştı. Dokuzu on otobüsü öylesine sleek olmuştu, sabah güncü öylesine ısıt-

mıştı ki yolcuları, beyaz saçlı bir hanım bile:

— Biletçi efendi bir cam açamaz mıyız? diye sormuştu.

Sokaklarda elele yürüyen çiftler nasıl çoğalmıştı birdenbire? Şimdiye kadar nerelerdedi bunlar? Neden ahşap evin açık penceresinden neşeli bir şarkı duyuluyor?

Bir cümledir bütün bunların cevabı:

— İlkbahar geldi!

Evet, ilkbahar geldi.

Ne zaman başladığı, ne zaman biteceği bilinmeyen bahar...

İhtiyar dünyamızı yılda bir kere canlandıran ilkbahar...

Bin yıl önce Bizans surlarının üstünde papatya idi ilkbahar...

Beşyüz yıl önce Osmanlı sarayları-nın eteklerinde gelincikti ilkbahar...

Yetmiş yıl önce düzgün fesli, kolalı yakalı dedelerimiz, havayı koklayıp:

— İlkbahar geldi.. diyorlardı bir ciddi eda ile...

Bugün de biz, rüzgârın getirdiği bahar kokusunu sineye çekip:

— Ooh, bahar geldi.. diyoruz.

Mevsimlerin gençliği ilkbahar..

Hayatın ilkbaharı gençlik...

İhtiyar dünyamızın değişmeyen yasası bu.

ADALAR!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AKBABA

O LDUM işte... Beni çekemeyenler çatlasınlar, patlasınlar! Peynir ekmek yer gibi; çıtır çıtır kabak çekirdeği çığır gibi kral oldum! Hem de «Göbek Kralı...» Biliyorum, «Haydi canım sen de...» diyecekler çıkacaktır içinizden. «Ne okkalı ensen var, ne katmerli gerdanın; ne atacak göbeğin var, ne oynayacak dermanın...»

O, bizce de malûm ama, göbek gerdan kimin umurunda!

— Rakipsiz kaldın, dediler.
— Eh, dedik. Tahsilatlıktan aldığımız 560 lira maaşla, üç çocuklu bir aileyi geçindirmek her babayığtın hara değildir elbet.

— Bak, bu alkışlar sana, dediler.
— Elleri dert görmesin, dedik. Zaten bizim gibi devlet memurları üstün çalışmalarının karşılığını ya şakşaklanmakla alır, ya sırtları sıvazlanır.

— Yahu ne anlamaz adammışsın, dediler. Kral oluşunu kutluyor millet.

— Kimin kral oluşunu?...
— Senin...

Yüreğim ağzıma geldi:
— Yoo, dedim. Beni oyuna getiremezsiniz! Canımı tehlikeye atamam. Cumhuriyet kanunlarını hiçe sayıp krallığı kabul ederek hapislerde yatamam! Ben istifa ediyorum. Başka kral bulun kendinize!

— Yahu sen...
— Seni beni yok kardeşim, işten mi kovdurmak istiyorsunuz yani?

Neyse uzun uzun anlattılar da krallığımın, bildiğimiz kralıklarla bir ilgisi olmadığını anladım. Gol kralı gibi, motosiklet kralı gibi, ısıklı çalma kralı gibi ülkelerle, politikayla ilişkisi olmayan bir kralıkmış bizimkisi.

Bu kez gazeteciler sardı çevremi:
— Kaç yıldır göbek atarsınız? di-

ye.
— Ne dans etmeyi bilirim, ne göbek atmayı...

— Şu an bile oynuyorsunuz ya...
— Kim oynuyor birader? derken baktım ki parmaklarım şakırdayıp, göbeğim hoplamıyor mu!

Bir başka gazeteci üstüme çullanmış:
— Millî oyunlarımızın başında gelen göbek atmanın, ya da diğer adıyla «Köçekçe» nin tarihçesi hakkında bize biraz bilgi verir misiniz?

Aslına bakarsanız göbeğin millî oyunumuz olduğunu biliyordum da, son zamanlarda halkımızın bu kadar ilgi duyduğunu bilmiyordum. Elbilmek için gezip görmek, halkın arasına girmek, çevreyle ilgilenmek gerekirdi. İşlerin çokluğu, pa-

ranın yokluğu, başkalarını izleyecek hal mi bırakmıştı bizde! Gündüz dairede evrakların arasına gömül, akşam kalan işleri evine getir, sabahlara kadar uğraş da uğraş!

Bu kez bir gün öncesinden talimatı vermişti müdür:

— Aman seni göreyim Rıza bey, demişti. En geç yarın sabaha kadar bütün işler bitirilmeli! Daireye geldiğimde, borçluların listesini masamda bulmalıyım!

Akşam yemeğinden sonra serdim defterleri önüme, kapandım odama gecikmiş vergi borçlarını çıkartıyordum. Oda dedimse, çocukların oturduğu yerle benim çalıştığım yeri incecek bir camlı bölme ayırıyor. Ötede çıkan her «çıt», davul gibi güm güm kulaklarımda yankılıyor!

Zaman az, iş çok, mükellefin adını buluyorsun, vergi borcunu buluyorsun, üstüne gecikme zammını koyuyorsun... Ondan sonra işin yoksa topla çıkart, böl çarp! Çıkardığın rakamın doğru olup olmadığını kontrol et. Doğruysa listeye geçir, yanlışsa hatanın nereden geldiğini ara... Haydi uğraş didine hatayı buluyorsun yine. Fakat çalışmak için gereken sessizliği nereden bulacaksın?

Analarını sustursan, çocuklar başlıyor gürültüye; çocukları sustursan, alt kattakiler, üst kattakiler başlıyor! Üstelik radyoyu da sonuna kadar açmamışlar mı! Spikerin sıtma görmemiş erkek sesi çın çın ettikçe, ev temelden sarsılıyor! Buna birtakım şakırtılarla, döşemeye çivi çakılırcasına inen ayak sesleri de karışınca bizimkine:

— Hasan beylere bir çıkıver bakalım, dedim. Çalıştığımı söyleyerek, mümkünse radyoyu biraz kısmalarını rica et.

Gitti, geldi:

— Bir şenlik, bir şenlik, görme Hasan beyleri, dedi.

— Eee?...

— E'si bu... Neşelerini bozmamak için bir şey söyleyemedim. Hasan beyle büyük oğlu geçmişler Kenan'la Metin'in karşılarna, tuttukları takım şampiyonluğu garantiledi diye bir gerdan kırıyorlar, bir göbek atıyorlar, görme!

Şaşkınlıkla bağırışım:

— Ellilik koskoca Hasan bey mi göbek atıyor?

— Sevinç ayol... Sevincin yaşı olur mu? Öteki iki zavallı ağlayacak nerdeyse.

Çaresiz eğildim defterlere... Yedi-

den dokuz çıktı?... Çıkamaz. Bir alı-

rız, eder onyedil. Dokuz çıktı?...

Erkekse çıkart bakalım! Bu kez yanımdaki komşu başladı. Rengi-

min değiştiğini gören eşim:

— Dur, sen işini bırakma, diye-

rek fırladı dışarı.

Döndü ki, oynaklıktan yerinde du-

ramıyor. Omuzları inip kalkıyor, parmakları şaklıyor, arada bir karnı

hop hop hopluyor:

— Ay ne ömür insanlar vallahi, diye sokuldu yanıma. Ölüleri güldü-

rür, kötürümleri oynatır bunlar!

— Ne olmuş?

— Korkma bir şey yokmuş, çalış

sen. Safiye hanım yeğeninin evlene-

ceğini öğrenmiş de... Aşka gelmiş

kadıncağız. O doksan kiloluk kadı-

nın oynayıp bir görsen, inan bir

daha başkalarını seyretmek istemez-

sin!

— Peki sana n'oluyor?

Göbeğini koplatarak sordu:

— Bana n'olmuş ayol?

— Daha ne olacaktı yani? Zembereğin bozulmuş gibi yalpalayıp du-

ruyorsun!

— Kim, ben mi?

— Tabii sen.

— Bilmem. Habere ben de sevin-

dim her halde.

Kafamda göbek atan rakamlarla

sabahı yaptım. Çanta elimde, dosya-

lar koltuğumda çıktım evden. Dura-

ğa geldim ki, taşıt var da, dolmuş yapan yok. Karşıdaki parkta toplanan şoförlerin kimi teneke çalıyor, kimi el çırpıyor, kimi nâralar çeke-

rek göbek atıyor! Sıranın hangi arabada olduğunu sorduğum biri:

— Boşuna beklemeyin, dedi. Hiç birinin şoförü yok.

— Parktakiler şoför değil mi?

— Evet ama çalışmayacaklarmış.

— Peki, orada toplanmış ne yapıyorlar?

Tenekeyle çalınan müziğin temposuna farkında olmayarak kendi de uyan, karşımda hafif yollu kıvrıran vatandaş cevap verdi:

— Zammı kabul etmeyen trafik şubesine kafaları bozulmuş, parkta effkâr dağıtıyorlar!

Üzüntü de, sevinç de insanlarımızın beyninden önce göbeğine vuruyordu demek. Bu garipliğe akıl erdirmeye çalışarak kaldırdım taban-

ları.

Suluk soluğa kahveciye bir çay söyleyip, daireye daldım. Gecikmiş-

tim. Merdiven başında yolumu ke-

sen odacı, içerden duyulan daktilo

seslerinin ritmine kalçasını göbeği-

ni uydurarak:

— Tezden müdürü görecen begim, dedi.

Daldım müdürün odasına. Ayakta

donmuş gibiydi müdür. Akşamdan

beri gördüğüm göbek atmayan tek

insandı. Açmış pencereleri ardına

kadar, odasını havalandırıyordu. U-

zattığım listeyi aldı, inceledi:

— Hemen tahsilâta çıkınız! dedi.

Demesine dedi ya, çok uzaklardan

duyulan daktilo sesine, karşıkı iş-

kembecinin satır sesleri de karışın-

ca, bizimkine bir hal oldu! Çiftetelli

ile samba arası yavaştan yavaştan

bir kıpırdamadır başladı! Dudakla-

ından belli belirciz mırıltıya ben-

zer «Tırım tırım» diye bir melodi-

dir döküldü:

— Çabuk ama! Mesainin tırım tı-

ram, bitiminden önce narınanam

nam nam... Gelmelisiniz himm

nimm tamam mı?

Çektim kapıyı çıktım. Çıktım a-

ma, uykusuzluktan mı, sinirlen mi

bilmem, her tarafım löpür löpür o-

ynuyor! Köşeyi dönerken çayımın so-

ğuduğunu hatırlatan kahveci:

— Sıkıştıysan yüzünunara boş bey,

diye fısıldadı kulağıma.

Liste de bir uzun ki... Önce bir

fabrikaya gidilecek, sonra bir içkilli

lokantaya uğranacak, üçüncü olarak

vergi dairesini bıktıran ünlü gazino-

lardan birinin patronu bulunacak!

Fabrikaya gittim ki, ellerinde ya-

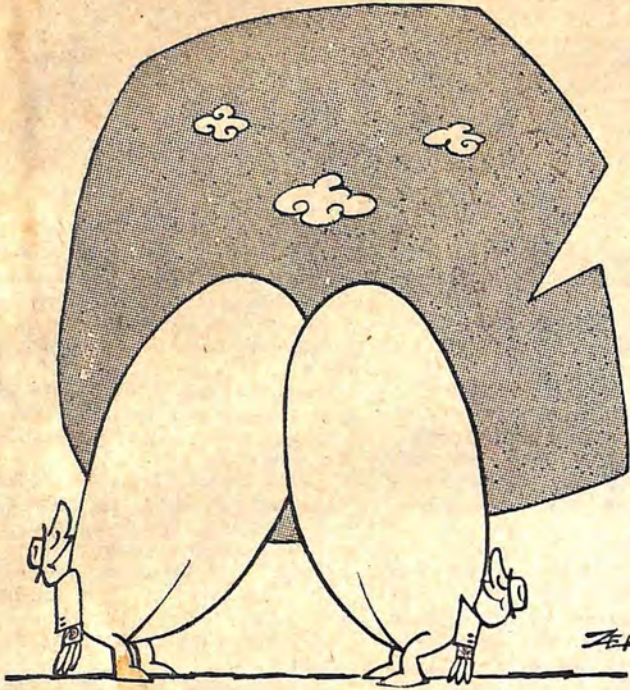
zılı bezlerle bütün millet sokağa dö-

külmüş. Yangın falan çıktı desem.

— Asma Köprü'nün yapımına başlandı. —

— Heey ahhap, bizim dubaları unutma!..

Dağ dağa kavuşur...

İnsan insana kavuşmaz!..

bu gürültü, bu şenlik ne? Milletin yarısı el çırpıyor, yarısı göbek atıyor! Kapıyı bulabilene aşk olsun!

İçeri nereden girebileceğimi sorduğum biri:

— Giremezsin, dedi. Girsene de kimseyi bulamazsın!

— Neden, çalışmıyor mu fabrika?

— İşçi grev yaptı, patron lokavt. Bu yüzden bir haftadır duruyor!

Göbek atanları sordum.

— Onlar işçiler, dedi. Grevin yedinci gününü kutluyorlar.

Şaşkınlığın verdiği hızla ikinci uğrayacağım lokantaya döndüm. Pikapta neşeli bir şarkı, içerde bir şakırtı, dalıp bomboş masalardan birine oturdum. Hem bir çorba içtim, hem devletin alacağını tahsil edtim. Radyonun yanında şarkıya göbek uyduran garsona yemek sordum, işini bırakmadan cevap verdi:

— Pişmedi.

Patronu sordum, elindeki peçeteyi halay çeker gibi savurup döndürerek cevap verdi:

— Gelmedi.

Aksak bir yürüyüşle, garip bir kıvrılıp bükülüştü içkili gazinoya doğru tuttum yolu. Gittim ki, orada da yolumu kesen kapı görevlisi:

— Giremezsiniz, kadınlar matinesi var, demez mi!

Siftah edememenin can sıkıntısıyla:

— Yok arkadaş, dedim. Kellemi kessen Halit beyi görmeden şuradan şuraya adımımı atmam!

Müşteri olmadığımı anlayınca:

— Gelin peşimden, dedi.

Bir koridoru geçti, uzaktan gelen müziğin sesine uyararak ben de peşinden. Bir kapıyı açtı, büfenin yanındaki adamı gösterirken hangi ilimin olduğunu bilmediğim folklor ekiplerimizden birinin programı başladı, davullar vurdu, zurnalar çaldı, salonun yarısına geldiğimde şöyle bir göbeğim çalkalandı, parmaklarım şakladı, hâlâ kim olduğunu bilmediğim itin biri ensemden kavrayıp «Size göbek kralını ilân ediyorum» diyerek benimle birlikte sahneye fırladı!

Kral oluşumun hikâyesi bu işte. Bir de kendime hâkim olabilsen. Fakat tren düdükleleriyle otomobil klâksonları bırakmıyorlar ki... Onlar öttükçe, ben göbek titretiyorum!

Vedat SAYGEL

YELPAZE

MORG SEFASI!

İNSAN gruplarının eğilimlerini ölçmek için ille de seçim, referandum, plebisit, anket falan gibi araştırma araçlarından yararlanmak gerekmez; topluluğun neye rağbet ettiğine bir göz atmak da aynı işi görür bazen.

Söz gelimi, gazete tirajları her gün tekrarlanan bir anketin sonuçları gibidir. Bir ülkede hangi gazetelerin ne kadar satıldığına bakarak toplumdaki eğilimler üstüne bazı ipuçları elde edebilirsiniz.

Ne var ki, gazeteler yalnız okur yazar takımını ilgilendiren nesnelerdir. Toplumun bütününe nabızını dinlemek için ise okuyan, okumayan, genç, yaşlı, kadın, erkek, herkesin meraklarını açığa vurabilecek bir ölçü bulmak gerekir.

Tutulmuş filmler öyle bir ölçüdür.

Toplumun her katından insan sinemaya gider. Film seçerken de bir anlamda oy kullanmış olur.

Geçen gün okuduğum küçük bir sosyal analiz yazısında ulusların yerli ve yabancı filmlere verdikleri başlıklardan birtakım sonuçlar çıkarılıyordu.

Örnek olarak Almanları ele alan yazar, onların orijinal başlıkları bambaşka; filmlere ANAMIN YATAĞINDAKİ ADAM, KOCANI ÖDÜNCÜ VERSENE, TANIKLI ZİFAF, YATAK ODAMIN DİLİ OLSA, PANTALONSUZ KAHRAMANLAR gibi adlar taktıklarını belirtiyor ve «Cinsiyetle bozmuşlar» demeye getiriyordu.

Hemen düşündüm tabii:

Aynı ölçü bize uygulanırsa nasıl bir sonuç çıkar? Biz neyle, ya da nelerle bozmuşuz?

Üşenmeyip son iki aylık gazeteleri karıştırdım, film adlarını çıkardım. Bu küçücük incelemeğe göre, bayıldığımız konuların başında şunlar geliyor:

Serserilik (yanılmıyorsam yurdumuzda en çok tutulmuş film AVARE adlı bir Hint felâketidir ve BERDÜŞ falan gibi ona özenme ürünü bir sürü de izleyicisi sökün etmiştir), azap, dehşet, kan, vurup kırmak, ölmek ve öldürmek...

İşte listemdeki başlıklardan bir kısmı:

SERSERİLER KRALI
BEŞ CESUR SERSERİ
YEDİ MUHTEŞEM SERSERİ
CEHENNEMİN BEŞ FEDAİSİ
CEHENNEM DÖNÜŞÜ
CEHENNEMDE 36 SAAT
KANUNSUZ YAŞAYANLAR
İNSAFSIZ TAKİP
DEMİR YUMRUK
VUR EMRİ
VURGUNA HAZIRLAN
HEDEFE VURUŞANLAR
TEVKİF EMRİ
SOLUMDA SİLÂH, SAĞIMDA KADIN

DEHŞET GÜNLERİ
KORKUNÇ GECELER
KORKUNÇ GÖLGE
KORKUNÇ İNTİKAM
DURANGO'NUN İNTİKAMI
KURUKAFANIN İNTİKAMI
İNTİKAM DERESİ
ŞAHANE İNTİKAM
İNTİKAM İNTİKAM
BÜYÜK ÖÇ
KAFATASI AVCILARI
KAN DAVASI
KANLI AŞK
KANA KAN, DİŞE DİŞ
İŞKENCE ODASI
CANAVARLAR GELİYOR
ECEL TERİ

Ölmek ve öldürmeye gelince, bir düzineden fazla başlık var o kategoride:

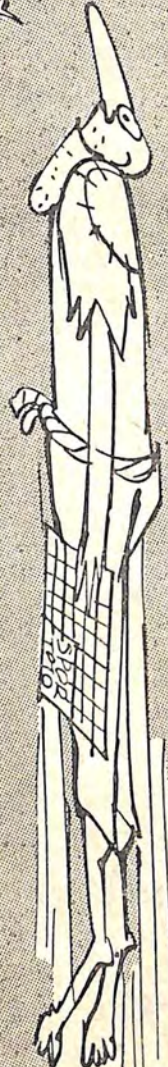
TATLI ÖLÜM
ÖLÜM OYUNU
ÖLÜM BEKÇİLERİ
ÖLÜ VEYA DİRİ
ÖLÜLER SAYILMAZ
ÖLDÜRMEYE YEMİNLİYİM
KUMAR VE ÖLÜM
CENGO ÖLDÜRÜYOR
ÖLÜM KOL GEZİYOR
GÜNEY ÖLÜM SAÇIYOR
BİN DEFA ÖLÜRÜM
BİR DEFADA ÖLDÜR
ÖLDÜR VE DÖN
ÖLDÜRMEK HAKKIMDIR
YAŞAMAK İÇİN ÖLDÜRECEKSİN

Nasıl, morgu ziyaret etmiş gibi oldunuz, değil mi?

Bu liste türlü yönde yorumlanabilir ama, bence kaçınılmaz bir sonuç çıkıyor:

Sokaklarda sıkça dolaşmak zorunda olan bütün vatandaşlarımızın vakit geçirmeden vasiyetname yazmaları gerekir!

Refik ERDURAN

APOLLO 13!

fındık fıstık

MUZAFFER İZGÜ

olmasa!..

BATI Almanya elçisinin Guatemala'da gerillalar tarafından kaçırılıp öldürülmesinden sonra, nedendir bilinmez, başka bir ülkede de, Dalgasistan hükümetinin büyükelçisi asiler tarafından kaçırıldı. Haritada boşuna aramayın, bulamazsınız Dalgasistan hükümetini...

Neyse efendim, büyükelçisi asiler tarafından kaçırılır kaçırılmaz Dalgasistan hükümeti yetkilileri, saatte iki adet protesto notası olmak üzere, 24 saatte tam 48 adet protesto notası tevdi ettiler büyükelçinin kaçırıldığı ülkeye. Öyle oldu ki, Dalgasistan hükümetinin iktidar ve muhalefet liderleri bu konuda hemen çancığer kuzu sarması oldular. Hattâ son notada:

«Bakın, şayet elçimizi sağ salım asilerin elinden kurtarmazsanız, derhal çizmelerimizi giyecek ve harekete geçeceğiz. Haberiniz olsun ki, alimallah biz bir çizmemizi giydik miydi, kimse çıkaramaz onu ayağımızdan. Müsaade buyurursanız, biz işlerimizi çok ciddi ve seviyeli tutarız. Ayrıca şunu da belirtmek isteriz ki, Tanrı bizimle beraberdir...» dediler.

Büyükelçinin kaçırıldığı ülke, kısa zamanda notaların cevabını verdi:

«Sayın Dalgasistan hükümeti ek-selsânlarına:

Gerillaların istekleri olan 500 kişiye hapisshaneden çıkarıp, hepsinin siyasi haklarını geri verdiğimiz gibi, ayrıca her birine de vâdettiğimiz memurlukları da verdik. Fakat, asilerin istemiş olduğu on milyonu, dış ticaret açığımız dolayısıyla temin edemedik. Mümkünse, on milyonu

gönderin ve elçinizi asilerin elinden kurtarın.»

Derhal Dalgasistan hükümeti, bir yıldırım teli çekerek, on milyonun çeşitini sordu. Bir saat sonra telin cevabı yıldırım teli olarak geldi:

«Dolar olarak istiyorlar.»

Dalgasistan hükümetinin yetkililerinde bu tel üzerine şafak attı. Tek kelimelik bir yıldırım teli çektiler:

«Dolar ha?»

Öteki taraftan da tek kelimelik cevap geldi:

«Evet, dolar.»

Dalgasistan hükümeti Başbakanı alelacele kabineyi toplayarak:

— Arkadaşlar, dedi, dolar istiyorlar.

— Dolar mı? diye boynunu büktü Bakanların tümü.

Başbakan:

— Arkadaşlar, dedi, biliyorsunuz bu artık bir prestij meselesi oldu. Tüm dünya kamu oyunun gözleri bizim üzerimizde. Bakalım Dalgasistan hükümeti bu parayı verip elçisini kurtaracak mı, yoksa kurtarmayacak mı?

Maliye Bakanı:

— Vallahi zor kurtarınız efendim, dedi. Biliyorsunuz memurlara zam yapacağız, o paranın bile hâlâ yarısını bulamadık. Bütçeyi nereden denkleştireceğim diye alınımın damarı çatlıyor. Zaten gelen notada da parayı Dalgasistan parası olarak değil, dolar olarak istiyorlar.

Ticaret Bakanı:

— Yok vallahi, dedi, biliyorsunuz dış ticaret açığımız hayli büyük. Ayrıca bu yıl, büyük ülkeler de yardım etmediler. Gerçi sağolsunlar, birkaç dolar yardım edenler olmadı değil, ama onunla da ilaç milâç aldık. Yâ-

ni şunu demek istiyorum ki arkadaşlar, benden bir santim döviz beklemeyin.

— Pekiyi, dedi Başbakan, göz göre göre elçimizin öldürülmesine razı mı olacağız?

İçişleri Bakanı ayağa kalktı:

— Efendim, dedi, tüm kabahat elçimizi asilerin eline düşüren hükümetindir. Şayet memleketlerinde toplum polisi bulunsaydı durum hiç de böyle olmaz, elçimiz kaçırılmazdı.

Başbakan:

— Efendim, şimdi bize gerekli olan toplum polisi değil, döviz, dedi. Bu parayı nereden bulup elçimizi nasıl kurtaracağız, onu söyleyin!

İki gün öncesine dek Paris'ten hangi ülkeye uçtuğu bilinmeyen Dışişleri Bakanı yerine, Gümrük ve Tekel Bakanı konuştu:

— Acaba efendim, asilere bizim stok tüttinlerden on milyon dolarlık göndersek, hem bu arada iyi bir alışveriş yapmış oluruz, hem de elçimizi kurtarmış oluruz...

Başbakan, acı acı güldü:

— Nasıl da coğrafya bilmediğiniz belli, dedi. Kardeşim daha bu yıl o ülke binlerce ton tütününü denize döktü.

Tam o sırada, bir tel geldi elçinin kaçırıldığı ülkeden:

— Aman elinizi çabuk tutun, asiler 24 saat mühlet verdiler.

Kabine üyelerinden biri:

— Efendim, Dünya Bankasına şöyle bir yıldırım teli çeksek: Bir insanın hayatının kurtarılması için mümkünse bize hemen on milyon dolar telleyin, desek nasıl olur?

Tel çekildi... Telin cevabı para olarak değil, tel olarak geldi:

«Bir kişi için on milyon dolar fazla. Şöyle on milyon kişiniz falan kaçırılmış olsaydı, bu parayı seve seve tellerdik ama, bir kişi için siz de takdir edersiniz ki bu para çok fazla...»

Onun ardından bir tel daha geldi elçinin kaçırıldığı memlekette:

«Aman acele edin, 18 satınız kaldı.» diye.

Kabine üyeleri, bu konuyu kara kara düşünürlerken, içlerinden biri:

— Yahu bunu bir de muhalefet liderine danışalım, dedi.

Gerçi muhalefet lideri, gece uykusundan uyandırıldığı için bir hayli kızdı ama, telefonda da:

— Millet Kurtarır, demeyi ihmal etmedi.

— Aman efendim ne diyorsunuz?

— Millet Kurtarır...

— Açıklar mısınız efendim?

Ses boğuk boğuk geldi:

— Millet Kurtarır Kampanyası a-cın!

O dakikadan itibaren radyolar cayırcıyır bu anonsu vermeye başladılar:

«Millet Kurtarır».

Bu arada bir de tel çekildi elçinin kaçırıldığı memlekete:

«Millet kurtaracak, bize bir hafta müsaade!»

Orası teli iyi anlayamadı:

«Tümünden buraya mı geliyorsunuz?» diye tel çektiler.

Tele cevap verildi:

«Yok efendim, kampanya açtık, bir hafta içerisinde dolarları tamamlayıp göndereceğiz.»

Her yerde, her tarafta şu yaftalar yapıştırılmıştı:

«Vatandaş, bir avuç kuru üzüm deme, iki tek kuru incir deme... Onları Millet Kurtarır Kampanyasına teslim et ve elçini kurtar.»

«Kasap vatandaş, vereceğin bir barsak, bir can kurtaracaktır.»

«Sinemaya giden yurttaşım, fıstıkçıdan elli kuruşluk al, ama yeme, götür onu Millet Kurtarır Kampanyasına teslim et.»

«Köylü kardeşim, bugün sığırına bir topak küspe yedir, o da katıl-sın Millet Kurtarır Kampanyasına. Öteki topağı Kampanya'ya teslim et! Elçi, senin elçindir.»

Tüm il Millet Kurtarır Kampanya depoları birkaç gün içerisinde tıklım tıklım doldu... Ambarlar almadı, fındıklar, fıstıklar, üzüm, barsaklar, küspeler yollara yığıldı. Ama o denli çabuk oldu bu işler... Vebalı günahı söyleyenlerin boynuna, bu işten memlekette onbin kişinin de zengin olduğu fısıltı gazetesiyle etrafa yayıldı... Varsın olsun, tüm mallar görünmez bir çabuklukla limanlarda toplandı ve görünmez bir çabuklukla dış ülkelere satıldı... Ve de elçi kurtarıldı.

Şimdi Dalgasistan hükümeti yetkilileri, sabah akşam Tanrıya dua ediyorlarmış:

— Ulu Tanrım, şöyle birkaç elçimizi daha kaçırıtsan da belimizi doğrultsak!.. diye.

Kulaktan kulağa yayılan haberlere göre güya Dalgasistan hükümeti elçinin parasını çıkardığı gibi, bu mallarla dış ticaret açığının da yarısını kapatmış, vebalı günahı söyleyenlerin boynuna...

Üniversite gençliği bunalım içinde. — Gazeteler —

Üniversiteli — Öf be... Açılım biraz, bunaldım!..

Muzaffer İZGÜ

Halk nelere gülüyor?

YASTIK

İlçe Ziraat Teknisyeni olarak Mesudiye'nin Çaltepe köyüne gitmiştim. Görevim, uygun gördüğüm bir yere «Yastık» yapmak, sonra bunu halka göstererek ziraat bilgilerini geliştirmekti. Pek çoğunuzun bildiği gibi fide yetiştirmek için hazırlanan özel yerlere «Yastık» denir.

Araziyi gezdik, gördük, yastık için elverişli yerler bularak, muhtarla birlikte toprak sahibinin evine gittik. Adam yokmuş evde. Dört gün önce evlenmiş bulunan oğlu açtı kapıyı. Amacımı delikanlıya kısaca anlattıktan sonra:

— Mükâfat olarak, köyünüz namına size bir yastık hediye edeceğiz, dedim.

«Yastık» lâfını duyan delikanlının genç hanımı:

— Demedim mi ben sana herif, diye sokuldu kocasına. Yatağı senden, yorgam benden olursa, yastığınızı da hükümat verir diye?...

BANA NE?

Mesudiye memurları içinde en çok şaka yapan, tahrirat kâtibi ile nüfus memurudur. Ne zaman karşılaşırsalar birbirlerine takılmadan duramazlar.

Bir gün tahrirat kâtibi lokantaya oturmuş şarabını yudumluyordu. İçeriye giren nüfus memuru, kafadarını şarap şişesiyle görürnce:

— Tüüü, ulan domuzun oğlu, dedi. Ellerim kırılıyordu da, nüfus kâğıdına İslâm olarak yazmasaydım seni! Öteki dünyada «Böyle müslüman mı olur?» diye sorarlarsa, ne derim ulan?

— Bana ne? dedi beriki. Yazan sensin, hesap verecek sen... Otur şuraya, açtır bir şişe şarap, hem yudumla, hem ötede vereceğin ifadeni hazırla!

Kâzım SORLU

— Mesudiye/Ordu —

İSTEMEM

Yıl, 1969... İlçe Seçim Kurulu Başkan hâkim O. Ş. S., bir ilkokulun salonunda yapılan ön seçimlerin düzenli şekilde yürütmesine çalışıyor. Ama aday seçecek kişilerin çoğu, okuma yazmadan yoksun. Yönetmeliğe göre bunların oy pusulalarını bir taraftan öğretmenin kurul üyeleri, bir taraftan kurul başkanı olan hâkim yazıyor.

Bu hengâme arasında yaşlı bir köylü delege geliyor. Okuma yazma bilmediğini söyleyerek, kurul başkanı ile hücreye giriyor. Biri listeyi okuyor, diğeri okunan isimler arasından kendine yabancı gelmeyenleri ayırıyor. İlk beş adayın seçiminde pek zorluk çekilmiyor. Fakat sıra altıncıya gelince okuma yazma bilmeyen delege bir türlü adam beğenmiyor. Listeyi defalarca okuduğu halde köylü vatandaşa aday beğendiremeyen hâkimin kafası kızıyor sonunda. Parmağını rasgele bir ismin üstüne koyup:

— Meselâ bu fena değil, diyor.

— Hele oku bakalım hâkim bey, diyor köylü. Neciymiş?

— İktisatçı, tarımcı, Ticaret Odası ve İl Genel Meclisi üyesi...

Yazayım mı bunu?

— Aman, diyor köylü. Gözünü sevem yazma!

— Neden?

— Neden olacak beyim?... Adamın o kadar çok işi var ki, bi de milletvekilliği yükledik mi tükenir gayrı! Milletlin işleriyle uğraşsa, kendi işlerine vakit bulamaz; kendininkilerle uğraşsa, bizimkilerle meşgul olamaz! İyisi mi, gel biz boşta gezen birini bulalım yine!

O. Şefik SEREN

— Akhisar —

FURDİ, FURDİ, FURİLDİ!

Öğretmen arkadaşım İlyas Yenidoğan, Karadeniz köylerinin birindeki arkadaşını ziyarete gider. Hoş beşten sonra köyü gezerlerken, yolları mezarlığa düşer. Mezar taşlarının üstündeki kama, tüfek, tabanca resimlerine gözü ilişen Yenidoğan sorar:

— Bu işaretlerin anlamı ne?

— Anlatayım saa da, diyen yerli, tek resimli taşı göstererek devam eder: Bu furdî furildî.

İki resimliyi gösterir:

— Bu, furdî furdî da furildî.

Üstünde üç tabanca resmi bulunan taşı gösterir:

— Bu da, furdî, furdî, furdî da furildî.

Üzerinde silâh resmi olmayıp yalnız yazı bulunan bir mezar taşına gözü ilişen arkadaş:

— Ya bu?... der. Neden bunda tabanca bıçak yok?

Karadenizli vatandaş, «Hop de-

duk, adam ezduk» edasıyla cevap verir:

— Haçan o adam değuldu; ecelliy-le ceberdu cittu!

Nevzat ÖZTÜRK

— Çubukdağ/Aydın —

PALA DAYI

Bizim meşhur Pala Dayı'mız bir gün tarlada çift sürüyor. Ama her halinden kızgın olduğu belli. Nasıl kızmasın adamcağız, köyün bütün tarlaları, otlakları sanki yolmuş gibi önüne gelen çiğneyip geçiyor. Sabahtan beri oradan oraya koşa koşa anası ağlamış, buralıların deyimiyle cam burnuna gelmiş!

Hele bir jipin tarlayı ortadan bölerek ilerlediğini görürnce, Pala Dayı'nın kan beynine sıçırıyor! Üvendereyi kaptığı gibi:

— Ulan burası yol mu düzülür! diye bağırarak dikiliyor karşlarına.

Jipte orman müdürü, bölge şefi, bir de bakım memuru Çıla var. Çıla başını çıkarıp:

— Ne o dayı? deyince, yelkenleri suya inen Pala Dayı:

— Sen miydin ula, diyor. Hay Allah müstakını versin.

Sonra müdürle şefe dönerek:

— Ula beyefendiler, diyor. Ben sizi berbat ederdim ama, şu Çıla mındarına dua edin!

Yusuf KÖKSAL

— Kastamonu —

BEŞYÜZLÜK

İstanbul'a gitti mi içmeden duramazdı Hıfzı bey. Denizi, martıları, civil civil kaynaşan kalabalığı gördü mü, soluğu önüne çıkan lokantada alırdı.

Yine öyle yaptı, dönüş yolculuğuna çıkıncadan önce kapağı içki evlerinden birine attı. Boş bir masaya oturdu, fakat karşı masada tek başına oturan sarışın dilberi görünce, beyninden vurulmuş gibi oldu! Bakışlarını sarışın bombadan ayırmadan yemeğini ismarladı, birasını yudumladı, karnını bir güzel doyurdu. Hesabı istedi. Cebinden çıkardığı para tomarının arasından bir beşyüzlük çekerek, karşı masanın dilber müşterisine gösterircesine uzattı garsona. Para kasada bozulamadı. Garson beşyüzlüğü sallaya sallaya:

— Bozuk var mı? diye masa masa dolaştırmaya başladı. Hesabın üstünü falan çoktan unutmuştu Hıfzı bey. Garson yanından geçip, başka masalara doğru yönelirken, sarışın kadının da rahatlıkla duyabileceği bir sesle:

— Garson, dedi, bizi adamdan saymıyor musun? Getir, bozuverelim!

Afallayan garson:

— Âbi, dedi, bu zaten sizin verdiğiniz beşyüzlük; bozduramadım da...

R. Hikmet UĞURLU

— Karaman —

Alo! Alo! Burası Avrupa SEMİSİ BELLİ

O RTAOKUL ve lise sıralarındaki tarih hocalarımızın kulakları çınlasın!

Nasıl da böbürlenerek anlatırlardı «Viyanalı Muhararası» nı...

Viyanalı kapılarında Türkler şöyle yapmışlar, böyle yapmışlar, sonra efendim, Osmanlı ordusu kuşatırmış Viyanalı'yı... Birinci kez kuşatmışlar, olmamış... İkinci kez yine kuşatmışlar Viyanalı'yı... Merzifonlu Kara Mustafa Paşa'nın tedbirsizliği, dikkatsizliği olmasaymış, tarihin akışı değişirmiş...

Bir sürü miş-miş... miş-miş... Sevgili öğretmenlerim gelsinler de görsünler şimdi Viyanalı'yı!

Gelsinler de görsünler şimdi yirminci yüzyıl Türklerini Avusturya topraklarında: Viyanalı kuşatıp kale kapılarında mı bekliyorlar, yoksa Viyanalı güzelleri kuşatıp kapıların ötesine kadar her tarafı fetih ve istilâ mı etmişler?

Bugün Viyanalı topraklarında 20.000 Türk var! Bunlardan 1.000'den fazlası genç kız ve kadın. Geri kalanının tümü erkek.

Nasıl kuşatmışlar, nasıl girmişler Viyanalı kapılarından içeri? Onlar anlatsın, biz dinleyelim:

KIRŞEHİR'DEN VİYANA'YA

Viyanalı Gar Gazinosunda vakit gece yarısına yaklaşıyordu. Uzun boylu, altın saçlı Avusturyalı kızları, saçlarının renginde köpüklü bira taşıdıkları masalar arasında mekik dokuyorlardı.

Masaların birindeki genç adam, sigarasından bir nefes aldıktan sonra masadaki birasını yudumladı ve anlatmaya başladı:

— Adım Kemal Yılmaz. Kırşehir'in Kaman ilçesine bağlı Savcılı Bağbaşı köyündenim. Bizim oralarda Alamanya'ya gidip gelenler var tek-tük. Ben de onlara heveslendim. Onların üstüne, başına baktım, imrendim kıyafetlerine. Sandım ki Av-

«ATALARIMIZ VİYANA'YI KUŞATMIŞTI, BİZ ŞİMDİ

VİYANALILARI KUŞATIYORUZ!»

rupa diyarına giden herkes bol para kazanır. Sandım ki buraların taşı, toprağı altındır. Ve de sandım ki Avrupa mülkete gidenlerin hepsinin üstü-başı o çeşitten. Bir defa geldik gayri. İçecek suyumuz yiyecek ekmeğimiz varmış, neyli-yek.

— Ne iş yapıyorsun burada?

— «Viyanalı 15» adındaki torna fabrikasında çalışıyorum. Haftada 700 şilin alıyorum.

Altı aydan beri Avusturya'da bulunan Kemal Yılmaz, 5.000 liraya işçi getiren şebekelerden birinin kurbanı mı olmuş, yoksa turist olarak Viyanalı'yı kuşatmaya mı gelmiş, pek açıklamadı orasını.

250 ŞİLİNE BİR MÜHÜR

Karşımda bir başka Kırşehirli daha var. O da Kemal Yılmaz gibi Kırşehir'in Kaman ilçesinden. Savcılı E-beyit köyünden İlhan Dinçer.

İlhan da sekiz aydan beri Viyanalı'da. Köyünde muhtarmış. Ebeyit köyünde muhtar olmaksızın Viyanalı'da, Miller Casse'da terzi olmayı tercih etmiş. O da öteki hemşehrisi gibi haftada 650-700 şilin kazanıyor.

— Yetiyor mu bu kadar para? dedim.

— İdare edemiyoruz ama, ne yapalım, bir kez düştük gurbet diyarına... Geldik, gidemiyoruz bir türlü. — İş sözleşmeniz var mı?

— Hayır! Hiçbir kimse ile hiçbir sözleşme yok! Canları istediği zaman kovarlar bizi... Konsolosluga gideriz, yüzümüze bile bakmazlar, ilgilenmezler bizimle... Ancak pasaportla-

rumuzu mühürlemek gerektiğinde 250 şilin alıp bir mühür basarlar pasaporta, hepsi bu kadar.

Bütün sıkıntılarına ve perişanlıklarına rağmen konukseverliklerinden bir şey kaybetmeyen ve Türkiye'de kendi evlerindeymiş gibi bol keseden cömertçe ikramlarda bulunan Kırşehirli vatandaşlarımız, Viyanalı'daki 20.000 Türk'ten sadece ikisiydi.

Gecenin geç saatlerinde Viyanalı'nın hemen her tarafında Türklerle karşılaşmak mümkün.

Büyük bir çoğunluğu kaçak olarak gelmiş. Turist olarak gelmiş. Ne iş verener, ne Çalışma Bakanlığı, ne de Viyanalı'daki hariciyecilerimiz ilgilenmiş bunlarla.

Bir kısmı işsiz kalmış, perişan olmuş... Viyanalıları rüşvetin ne olduğunu bilmezlermiş. Bizimkiler onlara rüşveti alıştırılmışlar. Onlar da bizimkilere başka bir şey öğretmişler: Jigololuk!

Evet... Belki hayret edeceksiniz... Ben de ilk duyduğumda şaşırılmıştım... Ama yalını, yanlış yok... Bugün Viyanalı'daki işsiz erkeklerimizin bir kısmı sadece jigolo olarak hayatlarını kazanıyorlar.

Ne yapınlar?

Domatesin kilosu: 15 şilin.

Et: 35 şilin.

Dana eti: 60 şilin.

Konsolosluk mührü: 250 şilin!

Buna karşılık Viyanalı kızlar güzelli... Viyanalı kadınlar içinde çirkinine rastlamak hemen hemen imkânsız... Üstelik altın çağını yaşayan bu altın saçlı Viyanalı dullar, Türk erkeklerine karşı büyük bir ilgi ve yakınlık duyuyorlar... Herkes Merzifonlu Kara Mustafa Paşa gibi değil ya... Galiba bizim yirminci yüzyıl erkekleri kuşatınca tam kuşatıyor.. güçlü kuşatıyor... Bu nedenle zengin ve varlıklı Avusturyalı kızları, Viyanalı kadınları, bizim işsiz-güçsüz

erkeklerimize bir kez tutuldu mu yakasını bırakmıyormuş artık.

— İş de neymiş, benden iyi iş mi olur Türko! diye atılmış kollarına. Al sana haftada 1.000 şilin!... Bütün işin benimle meşgul olmak, beni sevmek, beni yalnız bırakmamak!...

Tabii bazı açığöz erkeklerimiz, özellikle yakışıklı ve becerikli olanlar bir hanıma jigolo olurken bir başka ve varlıklı kızın günlünde de «ek görev» kabul etmekte sakınca görmezlermiş...

Hangi Türk'le konuştuysam doğrudan doğruşları. Ama bir açık kapı bırakmayı da unutmadı tabii:

— Doğrudur. Viyanalı hanımlar bir defa tutuldu mu bırakmaz artık erkeğinin peşini. Türk'le gerçekten fazla ragbet var. Ama benim bu takarlarda bezim, bu işlerde gözüm yok! Çalıştığım iş yerinden alırım haftalığı, sonra da ay başı çocuk başına 175 şilin çocuk zammımı alırım, Allah bin bereket versin!...

SÜT BANOF

Yolunuz Viyanalı'ya düşerse.. ve aklınıza da bizim Viyanalı'daki vatandaşlarımız düşerse 4. Viyanalı'daki Süt Banof'a uğramayı ihmal etmeyiniz.

Gecenin ve gündüzün her saatinde orada dolaşan bir Türk'üyle rastlamamız mümkün.

Kiminin kollarında kumral saçlı bir erik çağalası vardır, kiminin kolunda olgun bir Bursa seftalisi...

Kimi Türkiye'den gelecek bir yolcuyu bekler. Kimi —eğer yakasını kurtarabilirse— Anavatana kaçmayı...

Avusturyalı'daki Türk azınlığı kendi kaderine terk edilmiş bir vatandaş yığındır. Böyle olduğu içindir ki onlar, kendi kaderlerini bile çoğu zaman Viyanalı hanımların çek defterlerine bırakırlar.

Cumartesi ve pazar günleri Türk konsoloslugu civarında açılan «Türk Sineması» na dolarlar. Herkes derdini birbirine anlatır. Türkiye'de dönmek hem mesafe, hem de imkân bakımından daha güç olduğu için bir kısmı fırsat bulursa soluğu Alamanya'da alır. Daha garantili bir işe girmek, daha çok kazanmak, daha iyi giyinmek için!...

GÜZELLER ÜLKESİ VİYANA

Dünyanın en güzel kumrallarını buraya mı toplamışlar? Yoksa damızlık güzellerden kurulu bir «Kadınlar Harası» mı Viyanalı? Orasını, bu kısa süreli gezi esnasında tesbit edemedim.

Eşantiyon diye mumla arasanız, çirkin ve sevimsiz kadına kolay kolay rastlayamazsınız Viyanalı'da.

Hepsi kanlı, canlı, güzel endamlı, güzel yüzlü. Genci öyle, olgunu öyle, yaşlısı öyle...

Beni akşam yemeğine götüren Türkiyeli vatandaşlarımızdan en yakışıklısına jigololuk konusunu açtığım da hafifçe gülümsedi:

— Âbi, dedi, arabamızın tekerine taş koymak istemiyorsan bu işi fazla eşeleme. Yapan yapıyor işte, ne yapalım?... Bu da bir zenaat demekkil...

— İsim açıklamıyacağımı vâdetsem, kimliğinizi ve kişiliğinizi saklı tutacağımı söz versem, arabamızın tekerine taş koymuş olur muyum?

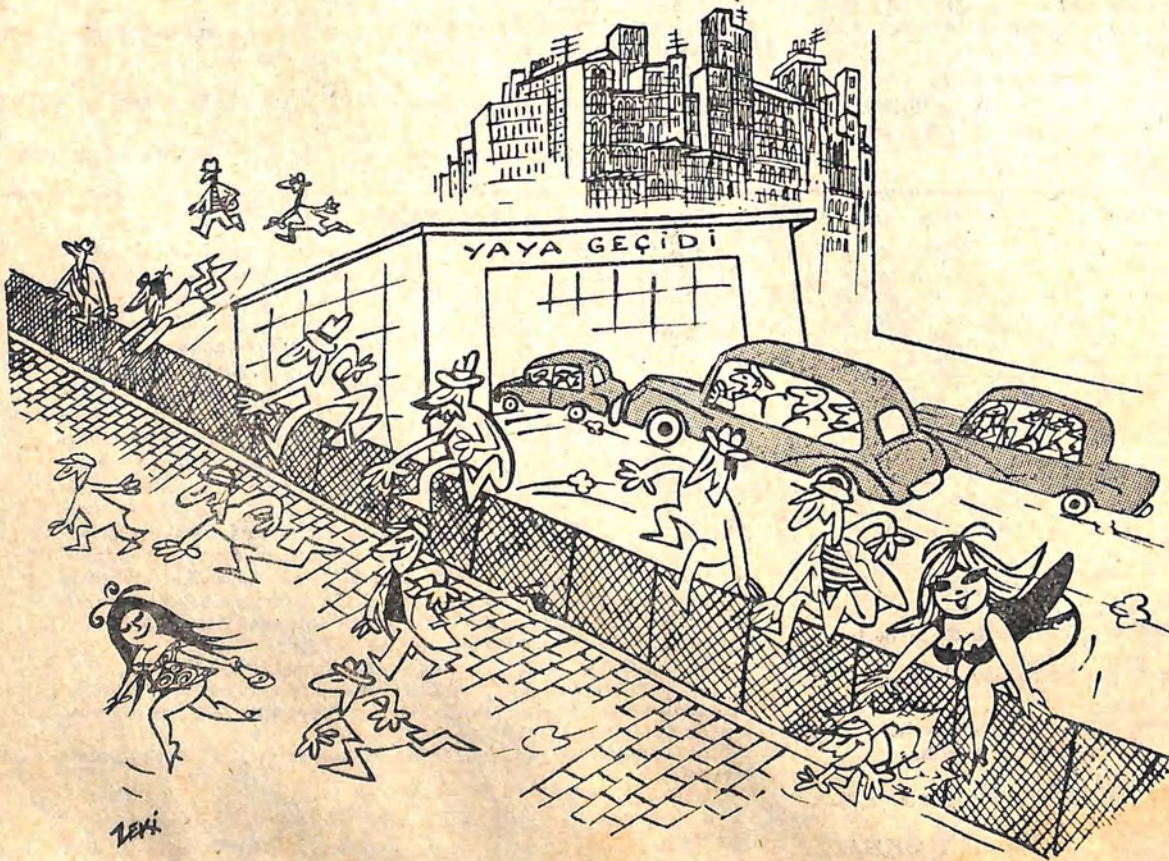
— Hayır amma, Âbi anlatılmaz ki böyle şeyler!... Bilakis zatınız gibi gazeteci Âbiler... Anlıyorsun dîmi Âbi?

— Anlamaya çalışıyorum!

— Eh.. Ârif olan anlar tabii... Anlaşılacak bir şey yok be Âbi, atalarımız Viyanalı'yı kuşatmışlardı. Biz de yolumuzu bulmak için arada sırada Viyanalı hanımları kuşatıyoruz. Lâkırdının hülâsası bu. Hikâyesine de boşver...

Gelecek yazı: TRİTOLİZM.

SEMİSİ BELLİ

Yayalar, yeraltı geçitlerine ilgi göstermiyor. — Gazeteler —

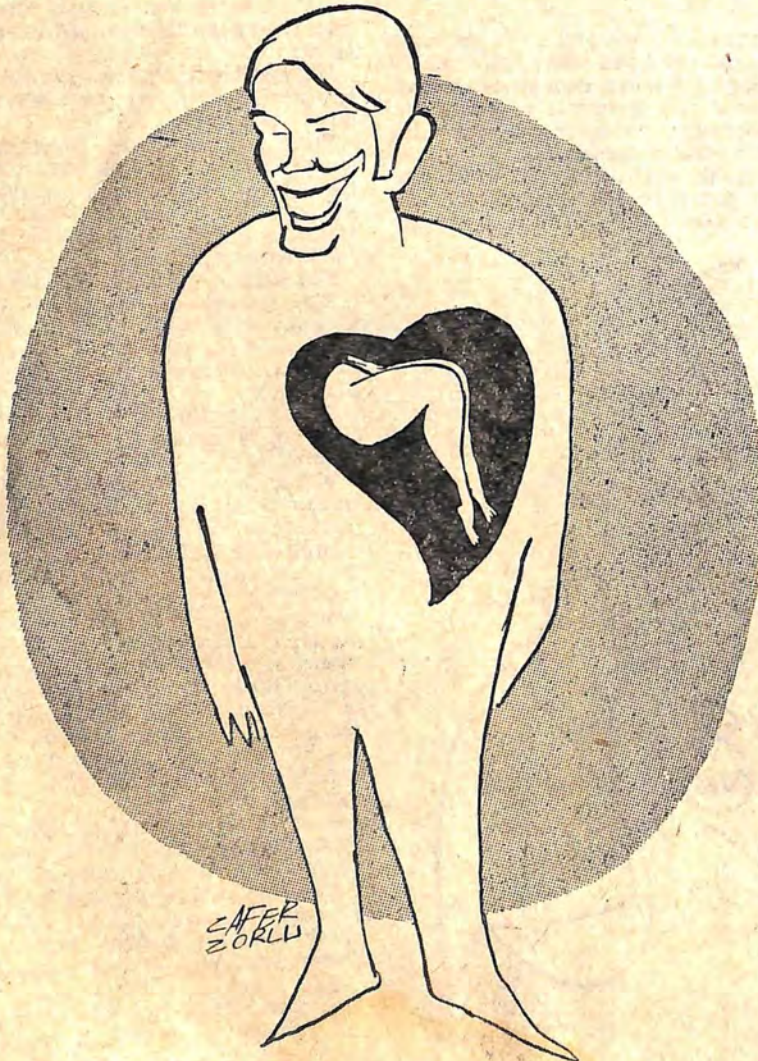
KAÇIRANLAR

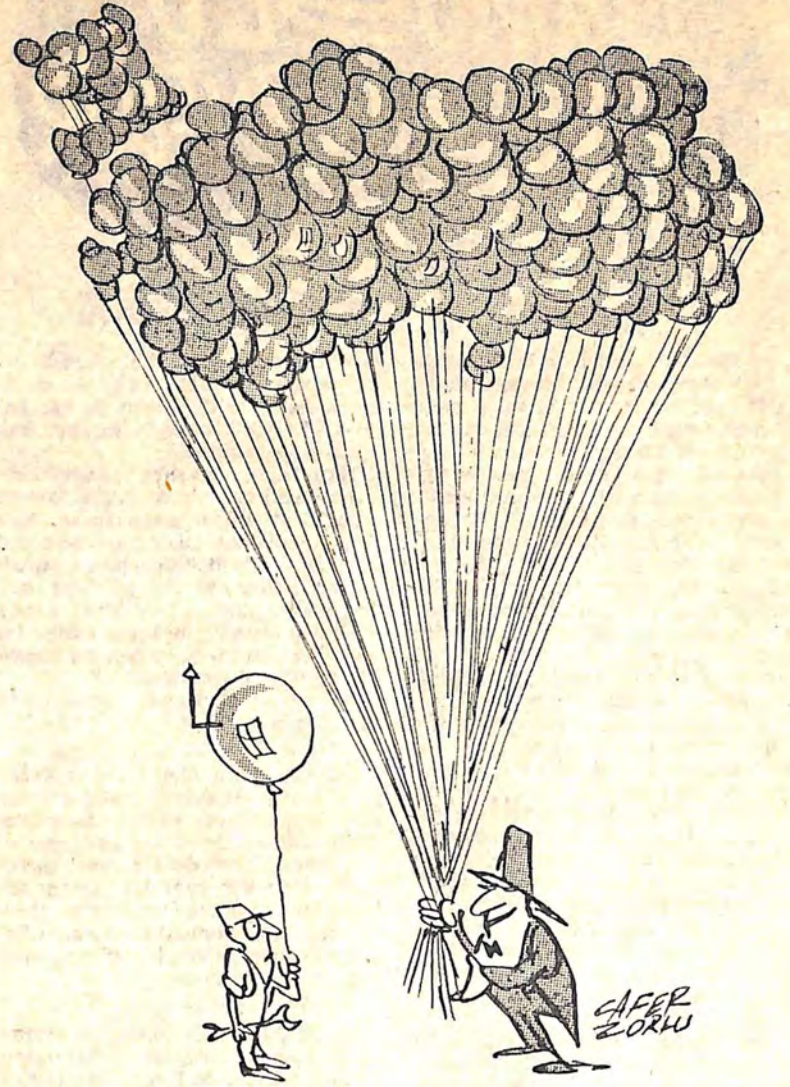
Kimi Guatemala'da Alınan elçisini kaçıır.
Kimi yangından mal kaçıır.
Kimi sahada top, kimi havada uçak kaçıır.
Kaçırarak günün modası oldu..
Avrupa gezisinden dönen vatandaş gümrük-
ten eşya kaçıır.
Dargelirli memur ipin ucunu kaçıır.
Bazıları içkiyi fazlaca kaçıır. Kimi hasmını
önüne katar, kaçıır. Kimi keçileri kaçıır.
Bazıları kız, kadın kaçıır, bazıları morfin..
Aklını kaçıranlar iki satır yukarda «keçileri
kaçıranlar» bölümünde tâdat olunmuştur.
Bazıları hisim - akrabadan miras kaçıır. Ta-
zı tavşanı, bit pireyi kaçıır.
Acemi berber müşterinin suratına ustura ka-
çıır. Bazı ham ervahlar ise adamın ağzının ta-
dını kaçıır. Kulaklarına kar suyu kaçıranlar da
az değildir.
Ya hızlı sevdalılar?.. Onlar da dikkat etmez-
lerse uçkuru elden kaçırlar.
Kimi çorbanın tuzunu, kimi pilâvın yağını
kaçırır. Maliyeden vergi kaçıranlar ayrı bir böl-
üm teşkil eder.
Bir kısım açık gözler elektrik hatlarından ce-
reyan, bazı simsarlar yurt dışına işçi kaçıır.
Totoda onüçü, milli piyangoda milyonları ka-
çıranlar dünyanın en talihsiz insanlarıdır.
Bazı hünerbazlar bütçe oylamasında millet-
vekili, kulüp yöneticileri transfer ayında futbol-
cu kaçıır.
Bazıları camide pabuç kaçıır, bazıları se-
çimde koltuk.
Kimi gevşek kişi, cinsi lâtifî görüncü abdesti
kaçırır.
Son zamanlarda zeman kırkhamileri türe-
di: Ay'dan toprak kaçıranlar.
Bir de, kaçıranların en kötüsü var ki, dost-
lar başından ırak: Altına kaçırarak!
İşte o zaman bin tane Cafer bez getirse or-
talığı temizleyemez.

Siyami ÖZEL

— Dr. Barnard, bacadan aldığı bir damarı kalbe nakletti. —

Dr. BARNARD!

— O da bir şey mi, biz balondan koca bir ülke yaptık!..

KUMARBAZ

«REST» dedi,
Gördüler.
Kare As'ı gösterdi
Çekti parayı tomarla önüne..
..... «Üç Pot daha,
Beş Pot daha,
Bir Rest daha..» dedi.
Çekti parayı tomarla önüne..
Bazen, Kare,
Üç,
Full,
Renk.
Bazen,
Yerinde bir blöf,
Tepeler gibi yığıldı parayı
Masanın üstüne..
Ve,
Yıldırıldı rakiplerini birer birer.
Oyun,
Gece yarısından sonra bitti,
Çantalara sığmıyordu para.
Hayaller mi?...
Sınırsız,
Eş, dost,
Ev, araba..
Oysa,
Bir kaç kuruşla girmişti oyuna,
Yüzbinlerin sahibi idi şimdi..
Sabahleyin kalkamadı yatağından kumarbaz,
Gözünü uyku tutnamıştı,
Hem kalksa da ne yapacaktı ki;
Cebinde beş kuruşu bile yoktu,
Evet, akşam kumar oynamıştı ama,
Okuduğunuz hikâye, onun,
Kumarda kaybettikten sonra,
Yataktaki hayalleriydi...

Fikret YILMAZ

NAMUSLU VEZNEDAR

İBRAHİM YAKA

ENİKONU yakışıklı bir delikanlı sayılırdı, kasabaya geldiğinde. Ufak bir memur olmakla beraber bekârlığın sorumsuzluğunda sık giyinir, göz alırdı. Kabuğu yeni çatlamış taze incir havasında ki bu taşra kızı ile şıpın işi evleniverdiler.

Kısa sürede kabak çiçeği gibi açılan Topal'ın kızı Meral, eşinin mad-di olanaklarından habersiz, ölçüstüz harcamalara girişti. Giyindi güzelleşti, süslendi güzelleşti. Kısa sürede esnafı peşinden baktırıır, gençlerin nefesini keser olmuştı.

Ne var ki kimi esnaf ay başlarında ufak pusulalar göndermeye başlamıştı çıraklarıyla veznedar beye. Bu nazikâne hatırlatmalar çoğu kez geçirilirdiğinden daha sonraları esnaf, veznede kuyruk olmuş, zavallı Ahmet bey de kimini tatlı dille savarak, kimine önündeki tomardan bir miktar para vererek durumu idareye çalıştıysa da sonunda gelen icra emirleri işi sarpı sardırılmıştı.

Ahmet bey kaç kez eşine açılmak, tehlikeyi göstermek istemiş, fakat her seferinde güzel eşinin etli dudaklarıyla ağzı kapanmış, sözü kur-sağında kalmıştı.

Yaşamlarının, maaşıyla uyusmadığını sezinleyip çoktandır kuşkuda olan banka müdürü, icra emirlerinin gelmesiyle hepten fellenmiş, çağırılan bir müfettiş duruma el koyarak veznedarı işten alıvermişti.

Sinir ve şaşkınlık içinde eve giden bizimki, karısını aynada süslenir buldu. Sırtında teninin rengini dışarı veren, üstelik oldukça dekolte son giysisi vardı. Bir an gözüne geldi. Kendini mahveden bu kadını hemen boğmak geldi içinden veznedarın. Ama öyle de güzeldi ki. Bitkin ve garesiz diz çöktü. Meral hanıma her şeyi yetiştirmişlerdi zaten. «Üzülme sen kocacığım!» dedi Meral, müsfik ve güvenli, sonra sertleştirdi: «Sorarım ben o kel kafalı müdüre, dedi. Şahitlerine de, müfettişine de, esnafına da...» Omuzuna bir hırka attı efemsi, vurdu kapıyı, çıktı...

İn cin top oynuyordu çarşıda. Sıcaktan ve işsizlikten bunalan esnafın her biri bir yana dağılmıştı.

Açılan kapı sesiyle gazetesinden başını kaldıran Yusuf bey çarpılır gibi oldu, kekeleydi: «Ooo, bu ne şıklık Meral hanım, şeref verdiniz, buyurun!» diyerek yerinden fırlayıp elini sıktı.

Bir sessizlik oldu. Biraz samimi, biraz işveli; «Yusuf bey, dedi Meral hanım. Alışverişe gelmedim bu kez. Sizinle özel bir iş için konuşmak istiyordum da...»

Sıkıntılı bir durum olduğunu sezen Yusuf bey, yıllarca kolladığı fırsatı yakaladığını düşünerek yaltaklandı: «Hay hay Meral hanım, rica ederim Meral hanım. Arzu ederseniz yazıhanede konuşalım, dedi. Kimse rahatsız etmez.» Sözü ikiletmeden büyük mağazanın derinlemesinde bulunan yazıhaneye yönelen Meral hanımın arkasından Yusuf bey dış kapıyı çengelleyip —KAPALIDIR— levhasını asmıştı bile.

Yanyana koltuklara oturdular. Meral hanım uzun uzun anlattı başlarına geleni. Kendileri gibi namuslu bir aileye yapılacak iş miydi bu?

Yusuf bey de şaşıtı kaldı. Teselli etti, yardım vaadetti. Fakat hava da ne kadar sıcaktı bugün. Meral hanım bir ara sırtındaki hırkayı kaldırıp yana fırlattı.

Namuslu olmasına namusluymuştu Meral hanım. Ama bugün hepten mini değil miydi eteği. İnsan, kasten, kendisince yukarıya çekildiğini sanacaktı. Ya dökülen beyaz yuvarlaklar; kollar, gerdan, göğüsler, dizler hep açıktı. Dudaklar, gözler «Gel!» mi diyor, ne? Bu sıcak, bu tene yapışan giysi, bu ter, bu beyazlık ve dört duvar arası.

Namuslu olmasına namusluymuştu Meral hanım.

İki gün sonra Ahmet bey, şekvaci tüm esnafı dolaşarak alacaklarını suratlarına çarptı: «Ayıptır bu yaptığınız, paranız battı mı, tuuu yazıklar olsun!» diye de bir güzel taffalandı. Aynı gün bankaya uğrayıp arkadaşlarının önünde müdürün yüzüne küfredip, «Soracağım iftiranın hesabını!» diye babalandı ve yine aynı gün kalkıp başkente gitti.

Ertesi gün teftiş bitmiş ve veznedarın kasası iddiaların aksine onbin lira açık değil, on lira on kuruş fazla çıkmıştı.

Görevi biten müfettiş, beylik arabada Yusuf beyle beraber Bursa'ya doğru yol alırken, zavallı Meral hanım da Balıkesir'deki ablasına gitmek üzere komşularına veda ediyordu.

El ayak çekilince sardı mı kasabayı bir dedikodu: Veznedar bir günde onca parayı nereden bulup ödemiş. Ya o aslanlığı. Bir iş varmış işin içinde. Yusuf bey zaten zengin

Bayramlaşma!

Her zaman üstesiz çıkacak değilsiniz ya baylar!

Bayramlık!

BAHAR bayramı Kutlanıyor

liği ve hovardalıyla tanınırmış. Müfettiş bey bekarmış. Daha neler neler. Nasıl hemencecik müfettiş beyle Yusuf bey arkadaş oluvermişlermiş. Ablasına gidiyor diye kimi kandırıyormuş Meral hanım. Bursa'da buluşmuşlarmış üçü: Fırt Ulu dağ. Fırt uçağa İstanbul. Kendileri işi pişirmişlermiş de salak veznedarı Ankara'ya sepetlemişlermiş. Müfettiş diyesiymiş ki veznedara: «Git orada falan filân beyi gör, korkma!» diyesiymiş.

Elin ağzı torba değil ki büzesin...

Aradan onbeş gün geçti, geçmedi. Ahmet beyin kasabaya döndüğünde güzel eşi ablasından henüz gelmiş, bavullarını boşaltmakla meşguldü. Sarıldılar, öpüştüler. Başarılarını karşılıklı kutladılar.

Bankaya gittiğinde tüm arkadaşları yerlere kadar eğilerek karşıladılar Ahmet beyi. Kimi yeni görevini

kutluyor, kimi yapılan iftiradan duyduğu teessürü firaklı dillerle anlatmaya çalışıyordu. Vefakâr dostları günlerce yemekten, içmekten, uykudan kesilmişlerdi. Neler dememişlerdi kel müdüre bu yüzden.

Sonunda hak yerini bulmuştu işte. Gelen tel emriyle mümtazen ve terfian müdürlüğe atanmıştı veznedar bey. Müdür ise tenzili rütbe ile Hozat veznedarlığına sürülmüş, âdi herif; attığı iğrenç çamurun utancıyla kimseye veda edemeden kaçır gibi terketmişti kasabayı bir gece vakti. Kötü talihleri dönmüştü artık. Tüm mutluluktan bundan sonrası onlar için.

Dedikoduları yapanlar utanmıştı, plşmandılar. Esnaf özür diliyordu.

Yusuf beyden sonra kasabanın cümle seçkinleri bu namuslu ve uyar aile ile dostluk kurma yarışında şimdi. Müfettiş bey bile ayda bir olsun çıkıp geliyormuş asaletlerinin takdîrkârı olarak.

Ulu Tanrı nelere kaadir değildi ki: Kısa zamanda şahane bir kat, bir de araba edindiler ki düşman çatlatan cinsinden... Lüks hayat, sabahlara kadar poker partileri, içkiler, danslar...

Üstelik çocuğu olmayan sosyetik Meri bir de nur topu gibi oğlan doğurmaz mı?

Yusuf beye sorarsanız çocuk «hınk!» demiş babasının burnundan düşmüş. Meral hanımın etekleri zil çalıyor «Erkek adamın erkek çocuğu olur.» diyor da başka demiyor müdür bey.

Ama az dedikoducu değil şu insanlar hani. Altın alta bir lâf: Çocuk Ahmet beye değil de Yusuf beye benzermiş. Gözleri öyle çakır, burnu öyle sivriymiş. Üstelik Yusuf beyi de tanıktutuyorlar buna. Dermiş dermiş de Yusuf bey, «Tıpkı babası» dermiş. Neden dememiş «Tıpkı Ahmet bey» diye.

Sosyetik Meri bu söylentilerin üstünde durmuyor bile: «Nefarkeder!» diyor kısaca. Aslında vakti de pek yok dedikoduya. Ne zamandır o lâne eder sosyete modayı. Bu kez dertli: «Yok kardeş, diyor, kepaşelik. Çirkin kadınların kaprisi bu maksit etek.» Ve ekliyor: «Hem kocam ve dostlarımız miniden hoşlanıyor. Bir kadının görevi, çevresinin isteğine giyinmek olmalı, dimi yal...»

İBRAHİM YAKA

Yazısız

ayna

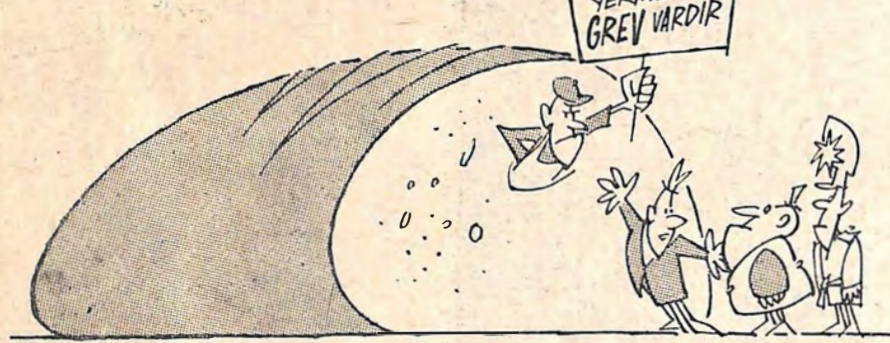
Semih Balcıoğlu

— İstanbul'da tabancacılar bir yıl hapis yatacak.

— NEREDE KALDIN YAHU ?? YALNIZLIKTAN SIKILMAYA BAŞLAMISIM !!

— İstanbul'da altı un fabrikasında grev yapıldı..

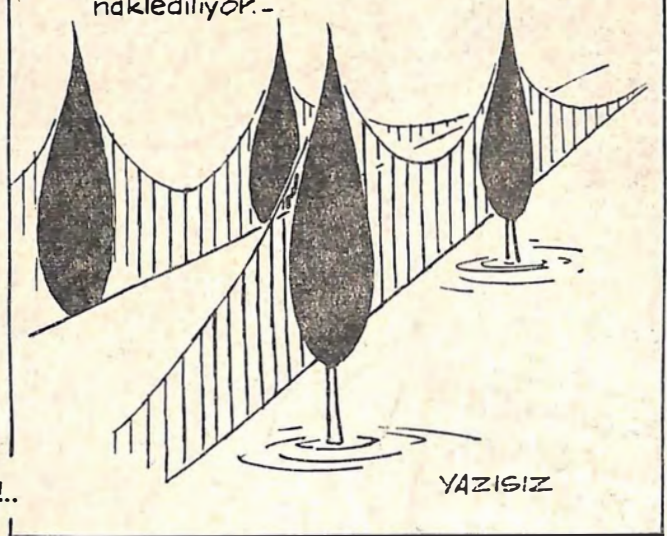
— GÖRÜYORSUNUZ BEYEFENDİ. BU SEFER DE İÇİNDEN GREV ÇIKTI!..

— Ölüm yıldönümü dolayısıyla Minar Sinan anıldı. —

YAZISIZ

— Boğaz Köprüsü çevre yolları için 7 bin mezar naklediliyor. —

YAZISIZ

YEDİ

PAZARTESİ

Hep o tartışma

Eğitim faslı:
Gruplar birbirlerine giriyor, fakülteler işgal ediliyor, silâhlar çekiliyor ve her olayda bir ya da birkaç kişi kimvurduya gidiyor!
Yönetim faslı:
Değişen bir şey yok. Üniversiteye polis girer mi, girmez mi tartışması hâlâ devam ediyor.
Girer beyim, girer.
Üniversiteye tabanca girer.
Sopa girer.
Molotof kokteyli girer.
Taş girer, baskıncı girer, polis girer!

Gerçekten öğrenim yapmak isteyenleri sorarsanız, işte onlar biraz zor girer!

Önce giriş sınavlarında gereken puanı alamazlar; kazara alsalar bile Üniversitenin açık gününü bulamazlar.

SALI

Başka çare yok

Ankara'da oynanan futbol maçında diplomatlarımız, İngiliz diplomatlarını 2-0 yenmişler.

Diplomatlarımız hazır forma giymişken aman dağıtmayalım takımı. Yedekleriyle birlikte kadroyu kampa alalım, onlar yorgunluk giderirken biz hemen Atina'yı bulalım.

Maça razı oldular mı her halde daha kârlı çıkarız. Kupa yerine bir de ortaya konursa Kıbrıs, diplomatlarımızın ayakları sayesinde belki bu sefer alırız!

ÇARŞAMBA

Yeni dalga

Dış kaynaklardan bildirildiğine göre İngiltere'de geliştirilen, her girdiği yeri değiştiren yeni bir akım, Avrupa'dan Asya'ya doğru hızla ilerliyor.

Şükür ki bu sefer gelen ne bir hastalık salgını, ne de soğuk hava akımı... «Giy-at» ismi verilen bir piyasa modası sadece.

Fransa, İsviçre derken İtalya'ya kadar dayanmış.

Kişisel görüşümüzü sorarsanız, Asya ülkelerini bilmeyiz ama, gelip de yerleşemez Türkiye'mizde. Çünkü onların «Giy-at»ına karşı, «Giy-me-sat» modası hüküm sürüyor bizde.

Bir sokakta on eskicinin volta attığı bir memlekette, Avrupa modasına uymak için bile olsa bir giydiğini ertesi gün kim atar? Çağırır çuvallılardan birini kapıya, aza çoğa bakmaz peşin parayla satar.

PERŞEMBE

Yarış

İzmir Belediye Başkanı Osman Kibar'ın şehrimizi ziyareti sırasında basına verdiği demeç, bizim Atabey'i çok kızdırmış olmalı ki hızla niverdi birden.

Hatırlarsınız, Kibar «İstanbul var da, belediyesi yok» demişti de, bunu haber alan bizimki sert bir cevap vermişti. İşte onun hıncını çıkarıyor şimdi. Eskiden yerinden kimil-damiyordu, bugün yerinde duramaz oldu. Eskiden sokağa çıkmıyordu, günümüzde saraya sokmak hüner oldu!

Sen misin bu şehrin belediyesi yok diyen! Gündüz demiyor, gece demiyor, esnafın toplu bulunduğu yerlere baskın üstüne baskın yapıyor! Hem de basının «Atabey'in komandoları» ismini taktığı üç dört ekip-

le... Zabıta ekipleri de kendilerine isim takanları mahcup etmemek için tam bir komando gibi hareket ediyorlar doğrusu. Simitçi mi yakaladılar? Simitler yerlerde, camekân denizde! Gerekçesi: «Sağlığa aykırı!»
Turşucu mu yakalandı? Bir tekme, kavanozlar yerde, tezgâh denizde!

Neden? «Sağlığa aykırı.»
Bugünkü gazetelerden öğrendiğimize göre sahil baskınında, aynı işlem bir balık-ekmek satıcısına da yapılmış. Fotoğraf da tam zamanında çekilmiş hani. Balıkçı yerde, kı-zarmış balıklar mangalı ile birlikte denizde!

Gerekçesi: «Sağlığa aykırı.»
İmha edilen yiyecekler haydi öyle diyelim. Peki, elin mangalını, tezgâhını denize atmak nesi oluyor? Esnafınki aykırı da, Belediyenininki değil mi yanı?

Bal gibi aykırı!
Esnafınki sağlığa, sizlerinki mantığa!

CUMA

Terslik işte!

Çay tadına hasret kalan vatandaş yurda kaçak çay soka turistleri bu-cak bucak ararken, Rize'den bir haber: «Çaydan gübre yapılıyor!»

Millet balığa hasret yaşarken Samsun'dan bir haber: «Hamsiden gübre yapılıyor!»

Halk sebze-cilere sokulup, salatanın soğanın fiyatını soramazken bir haber: «Çürümeye terkedilen salata ve soğandan gübre yapılıyor!»

Haaa, bir haber de beslenme uzmanlarımızdan var sahi. 2000 yılında bakterilerden yapılmış biftekler, yosundan yapılmış ekmekler, petrol-den yapılmış çerezler yiyecekmişiz.

Görüyor musunuz üreticinin ilim adamlarına ettiklerini...

Çayı insan gibi içseydik, balığı kı-zartıp soframıza getirseydik, salata-

GÜN

soğanı rahatça midelerimize indirseydik, ne diye yenmiyecek şeylerden gıda maddesi yapmaya kalkışsın adamlar? Bütün güçlerini gübre elde etmeye verirdi.

Tarım adamı gübre sorununu hal-etmişse eğer, insanları doyurmak elbet bilin adamlarına düşer.

CUMARTESİ

Dayan Memet!

İkibuçuk milyon lira borcu olan futbol kulüplerimizden biri, halktan yardım toplamaya karar vermiş.

Eh, karar vermek onlardan, onların borçlarını temizlemek bizden. Gelenek böyle olduğuna göre, kim «Vermem» diyebilir?

Bir deprem olur, felâketzedelere yardım kampanyası açılır: Ver Memet!

Kanslerle savaş: Ver Memet!
Veremle savaş: Ver Memet!
Okul yapımı: Ver Memet!
Köprü yapımı: Ver Memet!
Cami yapımı: Ver Memet!
Kuzum söyleyin Allah'aşkına, devlet mi Memet; Memet mi devlet?

PAZAR

Kim kime bakacak?

Gazetenin okurlara ayrılan köşesinden bir vatandaş sesini yükseltiyor: «Köylü, hastanelerden dertli!»

Kim dertsiz ki vatandaş?
Hastaneler yataksızlıktan dertli.

Yataklar, doktorsuzluktan dertli. Doktorlar, vakitsizlikten dertli.

Bir zamanlar derdine çare arayanların yeri-ydi hastaneler, şimdi daha çok dertleniyor hastaneye gidenler!

— Şuraya bakın... Bu çiçekler de koparılmaz mı?!..

BAHAR..

Toprak burcu burcu, dal yeşil yeşil,
Arıya susamış papatya ve gül,
Arzular kabarmış, gözler ışıklı,
Bahar bayramını kutluyor gönül.

Kırlarda türküler söylüyor, yanık.
Çimenler üstünde yarı uyanık,
Aşk ile boynundan öpmekten sanık.
Karşında dız üstü duruyor gönül.

En güzel şarkılar geliyor dile,
Kalbim, güzellere hazır hediye,
Gerçek olmasa da, hayâl gücüyle,
Çiçekten çiçeğe uçuyor gönül.

Dağ pınarlarında avuç dolusu,
Bitip tükenmekten yoktur korkusu,
Sevda?... Yüreğimin çetin sorusu.
Oluk oluk yine akıyor gönül.

ilkbaharda

— Valla, kötü bir niyeti yok bekçi

BAHAR

İçim içime sığmaz, kanım du
Çiçeklendi gözlerim nihayet g
Sevda korkunç l
Ve ilkbaharla ge

Tanrım bana bir bahar, bir t
Bakışı yeşil zehir, dilleri aklı
Tuttuğu dal yeş
Üstüne titredim

Sevda bahar gibidir; sakın v
Akıl havada olan güzelde olm
Yarışamaz şaire
Zamane güzeller

Bir ilkbahar aşkının bir de s
Sorarım güzellere bahar neyi
Baharda bir güz
Bahar vurur ba

Sıcak bir çorba içmek ve yer
İçin bağlanamam ki ondan k
Mukadder der:
İlk gözüğe gelle

İ, çiçek koklamaya bayılır da!..

E AŞK

an kaynar;
bahar!
izel; yemyeşil gözleriyle
başına bir dert sarar!
ça gönderdi;
ar...
saçları başak kokar;
bana olmadı yâr...
rama!
arar.
arı anlamayan...
yetik yaşam arar.
harı var;
arar?
kırda gezsem elele;
tel-duvak lâfı açar...
me gitmek
a bekâr...
le ömür olmalı bahar;
ta son nefese kadar...

Özakman

Köpek — Evden de hep keklik avı diye çıkıyoruz!..

..BAYRAMI

Yeşil sende, köpük sende, dal sende,
Yüreğim rotasız bir sandal sende,
Sıçradın bir damla kadehime de,
Sarhoşluğu senden içiyor gönül.

Elimde küçücük, yumuşak bir el,
Hafif terimizi kurutsun bir yel,
Diz boyu çayırdaki kaybolalım, gel!...
«Haydi» diyeceksin, sanıyor gönül.

Sende mi bu tılsım, mevsimde mi,
yâr?...
Kalbin neden kış da, gözlerin bahar?
Teninde, yaklaşan yaz ateşi var.
Hem üşüyor, hem de yanıyor gönül.

Kızları gördükçe bahçede, parkta,
Birini bekliyor gibi durakta,
Fikret, şu gençliğe koy artık nokta
Demeden, bak bahar geçiyor gönül...

Fikret YILMAZ

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

MAZİ NEDEN TATLIDIR?

Mazi, herkesin bildiği gibi yaşanmış günler, aylar, seneler, saatler demektir... Eskiler (Geçmişe mazi, yenmişe kuzu) derler. Derler ama bu söz bal gibi yanlış. Çünkü yenmişe kuzu diye kati bir hüküm konulamaz, insan mazisinde her şeyi yiyebilir... İstikbalinde de yiyebileceği gibi...

Mazi daha çok küf, lāvanta, çiçek, ayva kokar. Eski olduğundan maziyi daha çok Foto Servanist'e çekilmiş fotoğraflar, bir kurdeleye sarılmış mektuplar, eski elbiseler yaşattır. Son zamanlarda teyp, sekizlik film gibi icatlar çıkmışsa da bunların maziyi yaşatması öbürleri gibi hisli değildir. Fakat mazi bize en iyi anlatan ve hatırlatan şey, hatıra defteridir.

HÂTİRALAR DEFTERİ NEDİR?

İsminden de anlaşılacağı gibi hatıra defteri, kalınca, süslü bir kapak içinde, yapraklarının kenarları yaldızlı, ortasında bir kurdele bulunan, yapraklarının üst kenarında kuş, çiçek, böcek, köpek, kedi gibi öteberi motifleri çizilmiş, içinde kurumuş bir çiçek bulunan, 214 sayfa hacet yok. Her insan böyle bir hatıra defteri alıp hatıralarını bunun içine okunaklı bir şekilde yazmakta serbesttir. Bu hatıralar adama göre kıymet kazanır. Ya bakkalda helva sarılır, yahutta bir gazetede, sayfasına bin lira verilir... Demek ki neymiş?... İnsanın hatıralarının da para eder cinsten olması lazımmış... Bunu böylece anladıktan sonra şimdi çeşitli hatıra defterlerinden pasajlar verelim.

BİR GENÇ KIZIN HÂTİRALAR DEFTERİNDEN:

22 Mayıs Pazar
Oh... ya annem göndermezse... Halbuki onunla bu ilk buluşmamız... Ne için böyle şey oluyorum... Benim canım defterim, bana yardım et... Annem bana izin versin ve Ada'ya onunla gideyim, diye inledim... Birden annem gir-

HÂTİRALARA HÜRMET EDİNİZ LÜTFEN!

Ne için yaşıyoruz? Biraz taskebab, biraz ekmek ve birazcık da hatıra için değil mi?... Peki neden, neden Yârabbi bu kadar hatıralarımıza tepeden bakıyoruz ve omuzumuzun arkasına atıyoruz, sonra da yan gelip yatıyoruz?... İnsanlar bu kadar hissiz mi oldu?... Yoksa ben başkalarından başka mıyım?... Neden cevapsız kalıyor bu suallerim?... Neden?... Aaaah... Evet sayın okuyucularım, yukarıda okuduğunuz satırlar, geçenlerde helva sarılmış bir kâğıtta yazılanlardı... Meçhul ve ıstırap çeken bir insanın (insan diyorum, hayvan böyle şey yazamaz) içinden gelen duygular ve bir hatıra defterinden kopup bakkal tezgâhına düşmüş içli satırlar... Yazan bakkal... Hatıra çok önemli şeydir... Birazcık da o bizi yaşattır... İşte bu hafta hatıralar yolunda on dakika kadar yürüyeceğiz... İsteyen gelebilir...

di: «O defter ne Şükran?» dedi. «Yurttaşlık defteri» dedim. İyi etmedim mi Yârabbi?... Mâsum yüzüme bakıp annem: «Hadi sen de git, ablan bahriyeliyle gezerken senin başın kel mi?... Ama sakın tenhalar da gezmeyin, sonra bir şey olursa bağız,» dedi. Oh... hemen iskeleye koştum. İşte Ada vapuru ve ikinci mevkide o... Tabii, fakir... Ama aşkımız... Elele bacanın arkasında Ada'ya kadar geldik. Beni öpmek istedi. «Kaptan görür, sonra annem şey yapma dedi» dedim. O da «peki» dedi. Şimdi çamların altındayız. Kuytu yerleri nasıl buluyor?... Bu sefer beni öptü. Ah bıyıklıymış... Bana şimdiye kadar söylemedi... Sürpriz yaptı... Adı da Muammer'miş. Ne kadar yapma Muammer dedimse de dinlemedi... Erkek kuvveti... Annem derdi de inanmazdım...

Yârabbi, gerisini yazmasam olmaz mı?... Çünkü çok ayp... İkimiz çamların arasında kayıp... Ben Muammer'in oldum... Muammer'in oldum...

Defterim, günahkâr satırlarımdan dolayı beni affet... İşte seni kapiyorum ve bu gece biraz erken yatıyorum...

BİR GENÇ ADAMIN HÂTİRALAR DEFTERİNDEN:

18 Haziran, Pazar:

İnek Yakup'la bugün iki kızı Moda pilâjına atacağız. Bu hafta çift yevmiye çalıştık, para bizde tonla. Ağbimin kravatını taktığım için biraz atıştık. İnek, hem müfettiş hem de bir kravata bozuluyor. Babam araya girdi. Bir yum-

ruk da o yedi. Zavallı babcüm... Zekâi senin intikamını alır...

Neyse Yakup'la annadın mı, Kadıköy iskelesinde buluştuk. Yakup da bugün çok grand giyinmiş. Tabii eniştesi terzi inegün. Ama benim kravata çıkamaz. Bana dayısından aldığı bir markayı verdi. Yakama taktım. Lâstik fabrikası rozetiymiş. Biz de lâstik gibi çocuğuz hani... Fakat bu arada kızlar gelmedi hâlâ... İki vapur kaçırıldı. İster misin bizi eksinler... Belki vapura binmeye korkar... Hıyarlık Yakup'ta, kızları Martı pilâjına da atabiliriz, meselâ... Ulan geldiler be... Benimki çiçek gibi kız. Adı da Nurten... El sıkıştık... Pamuk gibi eli var ulan... Neyse kızları vapurun alt kamerasına indirdik... Tabii çayları ben ısmarladım... Birer de sigara yaptık. Tabii filtrelili... Sonra derken pilâja geldik...

Kızları ayrı kabinde soyunmazlar mı?... Neyse... Biz de soyunduk aga... Bendeki vücut üçgen. Benimkinin mayosu yokmuş. Kiralık mayo aldık. Kızda bir vücut var, bittim... Mayosunun kopcasını iliklerken parmaklarım değdi, mahvoldum... Yakup da kendi kızına çıkartmadan el attı. Akşama kadar yüzüdü... Yakup, kızı kabineye atalım dedi. Ben çekindim. En iyisi bir dolmuşla Çamlıca'ya gitmek.

Biz kafa yorarken akşam olmuş... Kızlar, geç kaldık, dediler... Su koy vermek denir buna yani... Benimki dayısından korkuyor... Tabii centilmenlik numarasıyla kabul ettik ve yine vapura bindik. Tabii alt kamaraya... Kimse yok... Yakup başka bir köşeye, ben bir köşeye... «Nurten, seni seviyorum» dedim. Ama nasıl dedim. Onu bana sorun... O da bana, «Ben de seni Zekâi» demez mi...

Birden dudaklarımız birbirini buldu aga... Mide me sıcak salep gibi bir şey aktı... Aşka bak be... Seviyorum... Nurten, sen benim ebedi sevgilim olarak ilelebet kalacaksın... Çok mesudum... Ben de sevdim... Hep onu düşünüyorum... O da beni düşünüyormuş... Defterim... Aşkım bitme-

dım. Yazıyorum... Birden içeri alev makinası sıklılar... Kavurma oluyorum. Hararet 4.500 santigrata çıktı... Tankta artık durulmaz. Defterimi kapayıp çıktım.

Nerdeyim?... Burası neresi?... Bir benzin istasyonu... Gelen otobüse elimi salladım... Durdu, bindim. Şöfor, «Nereye ağbi?» dedi. «Doğru Marian'a çek» dedim.

NOT: Tahminimize göre, tankın içindeki sahneye kadar doğrudur, gerisini de Alfano'nun tankın içinde çıldırıp yazdığı tahmin edilmektedir...

BİR POLİTİKACININ HÂTİRALAR DEFTERİNDEN:

12 Ekim, Pazar:

Acaba seçilecek miyim?... Neden seçilmeyeyim? Tam yüzbin lira harcadım... Apartmanı sattım bunun için... Hanım beni giydirdi... Jaketatay üstümde çok iyi durdu... Silindir şapkam da alarak tuttuğum arabayla ailecek sandık başına gittik. Birkaç kişi alkışlayacak oldu... Seçim kanununa göre propaganda yasak olduğuna onları vazgeçirdim.

«Muhterem vatandaşlar, sakın olun, seçileyim, o zaman bol bol alkışlarsınız, demokrasiye hürmet lâzım» dedim. Sonra kulübeye girdim... Baktım benim kâğıtlara kimse dokunmamış... Müstakil aday olduksa memlekete hizmette bulunmayacak mıyız yani?... Bozuldum, bir avuç, kendi ismim yazılı kâğıdı zarfa koyup çıktım, gittim sandığa attım... Karıma, kızıma, oğluma da öyle yapmalarını söyledim... Onlar da öyle yaptılar... Eve geldik... He-yecandan öleceğim... Paralar ve ev gitti mi?...

13 Ekim, Pazartesi:

Netice çok acı ve elim... Zaten iki saattir kendimi kaybettim... Onu bunu kırmış, karımı dövmüş, çocuğuma çocuğuma sövmüşüm... Şimdi müşahade altındaayım. İki saatte bir soğuk duş yaptırıyorlar... Söylediğim kelimeler şunlarmış:

«— Demokrasi, paralar ipotek apartman, sandık, seçmen, ben bu işten vazgeçmem...»

Bir daha hatıra defteri tutmam... Defteri kızıma verdim... O hatıralarımı yazacak...

NELER OLUR, NELER...

Şenlikteki tanıdığım şen kızım
İşte böyle, ayrılmak çok güç olur
Demedim mi zamanında ben kızım?
Gülümsemek en sonunda suç olur

Önceleri ne hayaller kurulur
Pencereden gizli mektup verilir
Esen yelden bile haber sorulur
Gezinmekten, gece saat üç olur

Sevilenler çalım yapar, naz yapar
Caddelerde kırılarak poz yapar
Kanat takar sevenleri kaz yapar
Yine gelir başımdaki taç olur

Defterlere karalanır şiirler
Unutulur Coğrafya'lar, Cebir'ler
Bakışların gözlerimde demirler
Genç gönlümüz daha fazla genç olur

Geceleri bahçelerden geçilir
Pencereler ardına dek açılır
Dal üstünde kanatları uçulur
Beni çeken parmakların vinç olur

Üzerine çıksam, dallar kırılmaz
Palavrayla elbet diller yorulmaz
Tertemizdir, hiçbir kusur görülmez
Bir operim, ikincisi borç olur

Akar gider sular saman altında
Birden parlar ateş, duman altında
Top-tüfekli bombardıman altında
Gönlümüz bir kale olur, burç olur

Elimizi kesemize daldırır
Bu aşk gömlek, ayakkabı aldırır
Terzileri, berberleri güldürür
Gözlerine gözlük takan, koç olur

Caka satıp, topal eşek üstünde
Uzun uzun ötüp, tünek üstünde
En sonunda yorgan-döşek üstünde
Hakemsiz ve tribünsüz maç olur

İki taraf çifteleri yiyince
Pöstekinin kollarını sayınca
«Alçak, kahpe, yaktın beni...» deyince
Sevgi sözü dudaklarda hınç olur

Mektuplar hep teker teker yakılır
Kurnazlıklar ortalara dökülür
Kollarımız başka kola takılır
Bunun adı: Karşılıklı «öç» olur

Geçsin zaman, inadımız inattır
Gülümserken, aklımızda: Tokattır
Üzgün iken, kıkırdamak sanattır
Böylelikle koca aşk bir hiç olur

Taşlar kalır, baharda kar erirken
Kara toprak çayır çimen verirken
Bakışları pus ve duman bürürken
Düşünceye gözyaşları harç olur

Zaman geçer, muşmulalar buruşur
YAŞAR, kendi gölgesiyle yarışır
Ninem bile dedem ile barışır
Ana artık vakit hayli geç olur.

Yaşar Hâdi ÖNDER

Sevgili okurlar,
Bizim talımdan Cafer ZORLU, Türkiye Spor Yazarları Derneği'nin son yarışmasında bir şampiyonluk daha kazandı. Şampiyonlar okulu AKBABA, Zorlu'nun eserleriyle sahifesini süslerken, değerli spor yazarı Necmi Tanyolaç'ın bu konuda kaleme aldığı bir yazısını da, siz sevgili okurlarına sunar.

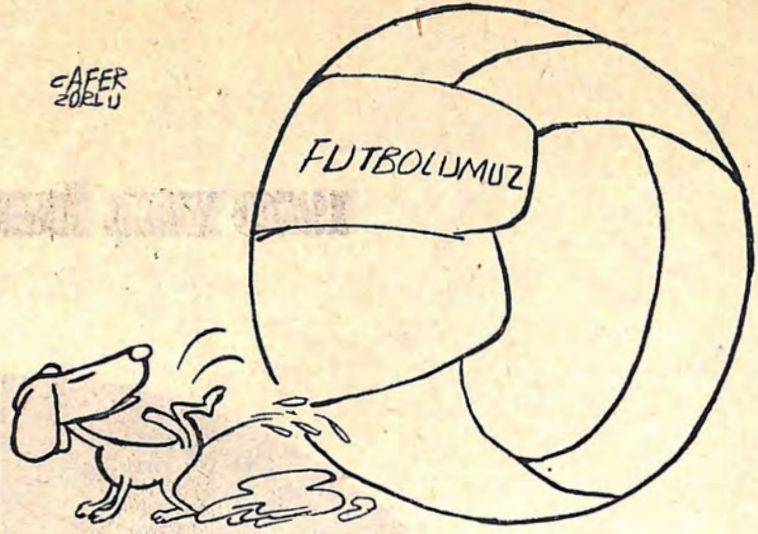
CAFER ZORLU

KALEMİ kulağının arkasında, saçları çatal çataldır. Yandan çarklı vapurlar gibi, iki yana yata, savrula girer servise... Hep biliriz ki; bu gelişin altında kalan dalgalarda, uykusuz geçmiş bir geceyi yıldızlayan çizgiler vardır. Çocuklar onu görünce yüreklerinden gürlüyor; «Hoş geldin Deli!...»

Tercüman Spor Servisindeki adıdır bu, Cafer ustanın. Ben, o geliş anını sever ve merak ederim Cafer ustanın. Hayâl dünyasındaki çizgiler, dışarıya çıkacak bir pencere bulurse, maazallah insan ya kakkahadan, ya da düşünmeden ölür giderdi.

Meteliksiz bir milyonerdir Cafer. Dünyanın en şahane züğürdü kimdir diye sorsalar, Cafer'dir derim. Yaratma gücünü bir anda, hiç değilse dinlenmeye zorlayan kapıları yıkıp geçmiştir Cafer. Zaten, o'nu büyüten, bir olay üzerine, bir çizgi sağnağı gibi indiren bu inanılmaz güçtür. Cafer alçak gönüllüdür, komp-

— Bir maçta sahaya köpek girdi. —

Yazısız

leksisi yoktur. Bir kahvehane köşesinde 2,5 liraya portre çizdiğini, bir lokantada komilik yaptığını seve seve anlatır. Ve bunların sonunda bir şey söyler: «Beni mizah ülkesine eliyle getiren insan rahmetli Yusuf Ziya beydir» der.

Cafer Zorlu'yu, belki de nereye akıp gittiği meçhul kalacak bir kaynak suyu olmaktan Ortaç kurtarmıştır. «Gel, Akbaba'da çiz!» demiştir Cafer'e. Ve bizim «Deli» böyle dünyaya gelmiştir.

Cafer Zorlu, çocukluğumuzdan

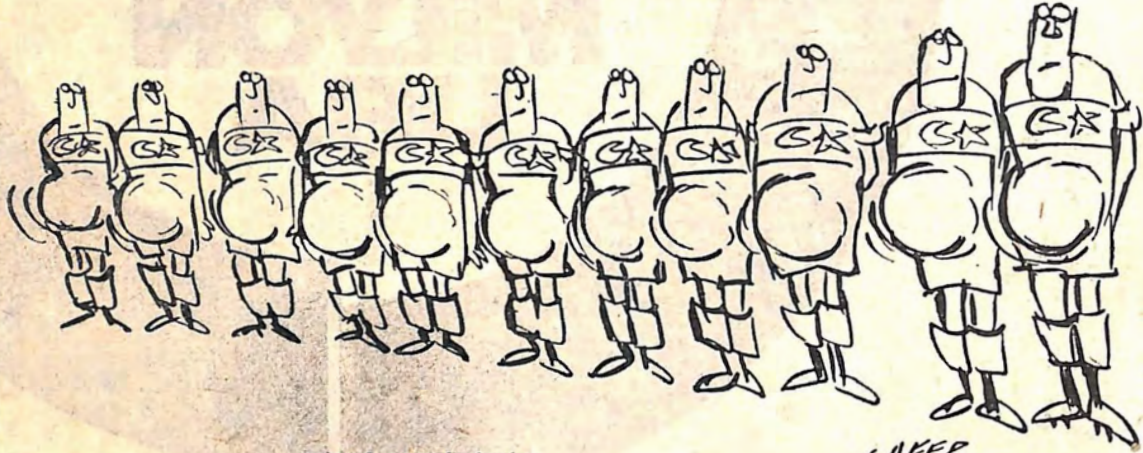
bugüne gönlümüzde tüneyen Akbaba'da alkışlanırken, Tercüman'da da spor olaylarını didikiliyor. Yıllardır Türkiye Spor Yazarları Yarışmasında şampiyon oluşu, iki dünya arasında çizgilerden bir asma köprü kurmasındandır.

Cafer'i ne kadar kutlarsak kutlayalım, üstad Yusuf Ziya Ortaç'a transfer borcumuzu ödeyemeyiz...

Necmi TANYOLAÇ

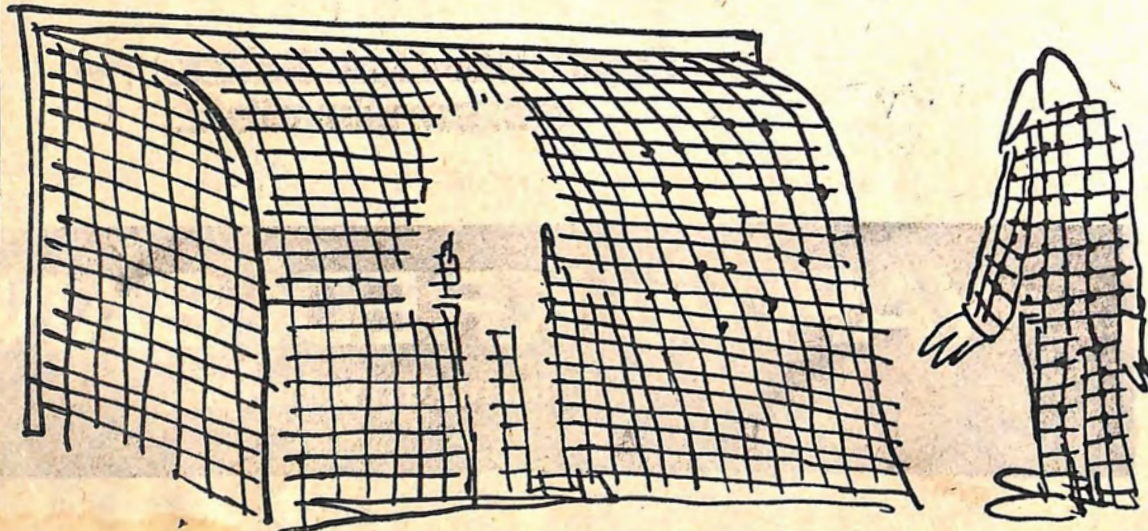
— Tercüman Spor Sorumlu Müdürü —

— İki maçta, Polonya'dan 11 gol yedik. —

MİLLİ ONBİRİMİZ!

CAFER ZORLU

FAKİR KALECİ!

1970 YILI İKRAMİYE PLANI:

Sayın Mevduat Sahiplerine
bol şanslar dileriz.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

(Reklâm Moran : 974 — 64)

FANTOMA İSTANBUL'DA

Yazan-Çizen: SUAVİ
SÜALP

16

MÖSYÖ MARTEL, YANI FANTOMA'NIN «POLİS Mİ?» SO-
RUSU SER TAHHARİ KADRI'Yİ UYUZ ETMEYE KAFİ
GELMİŞTİ. NEDEN HAYRET BUYUR DUNUZ?, DİYE SORDU.

POLİSLER
BÖYLE TEZAHÜR-
LERİ KÖTÜYE YO-
RARLAR.. BİLMEM
TEBARÜZ ETTİ-
REBİLDİM
Mİ?

ARTIK
YATSAK
BEYLER..
GEG OLDU.

OH..MİL
PARDON..HIÇ
SADECE UFAK
BİR DEPRASYON..
YAAA..

BON NUVI
MON PAŞA..

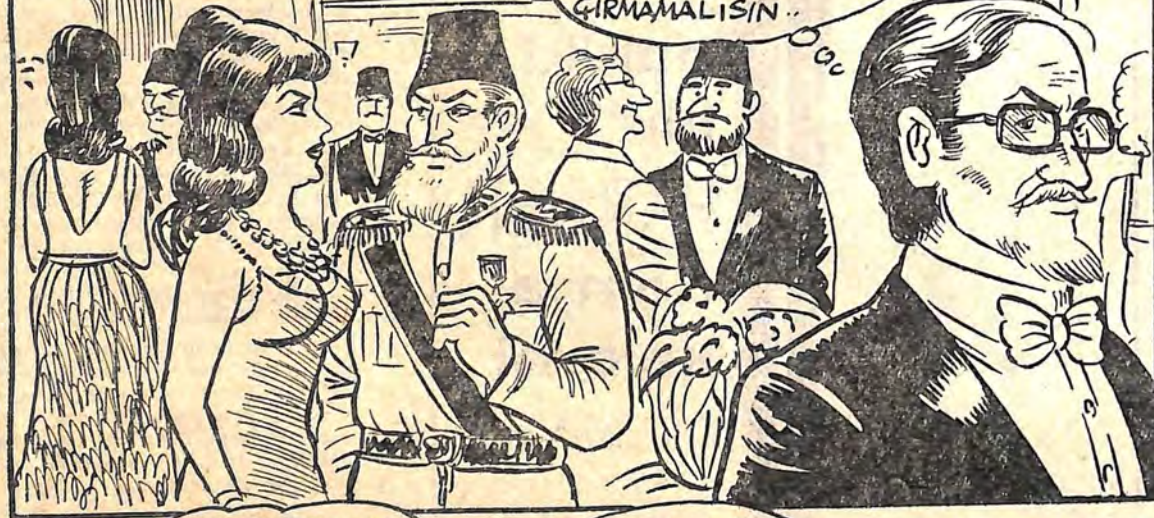
HALİ TAVRINIZ,
DAN ZABİTAYA
KARŞI BİR HUZUR
SUZLUĞUNUZ MEY
CUT GİBİ MÖSYÖ..

ŞU LİSAN
HOCASINI GÖ-
ZÜM TUTMADI.
YOKSA BOŞUNA
MI ŞÜPHE
EDİYORUM?

HAYIR..KADRI ŞÜPHE-
SİNDE HAKLIYDI..ÇÜN-
KÜ ERTESİ AKŞAM KÖŞK
TEKİ BALDYA PRENSES
ATİFET DİL RÜBA'DA
GELMİŞTİ..GERDANIN-
DA DA MESHUR MAVİ
ELMAS PİRİLDİYORDU.

İSTE ARADIĞIN
BİRAZ ARKANDA FAN-
TOMA..BU FIRSATI KA-
GIRNAMALISIN..

O SIRADA GÜLNAZ
BÜTÜN GÜZELİ-
Ğİ İLE SALONA
DAHİL OLDU..

HERKES BURDA,
O YAKIŞIKLI ADAM
YOK. AMAN YARABİ..
YOKSA GİTTİMİ?
GİTMESİN...
HAYIR..

SİZE KERİ-
MEM TAKDİM
EYLİYİYİM PREN-
SES HAZRET-
LERİ..

GOK ZARIF
VE ÇOK GÜZEL
PAŞAM..MA-
SALLAH..

PEKİ AMA
SER TAHHAR-
Rİ KADRI
BEY NERE-
DE?..

Haftaya!
KONTAK MI VAR?
«sigortaya bak»

Anam, bu düşüşü başka şeye yorumladı:

— Gan akıtmadık ki herif, diyor-du.

— Akıttık akıttık, dedi babam, baksana şu elimden akan gana...

— Bi horoz kesseydik?

— Boşveer!

— Boşver deme herif, keser biz yerik!

Babam:

— Ulan, dedi, al cebimden para, get kömür bazarına, bi beyaz horoz al gel!

Arkamdan bağırdı:

— Bazarlık et lan ha!

Beyaz horoz bulamadım. Kırmızı bir horozla döndüm kutsal yuva in-saatına. Babam:

— Beyaz horoz yok muydu? diye sordu.

— Yoktu, dedim.

Tüm kaza ve belâların bizden uzak olması için ve de kutsal yuvamızın içinde bir ömür boyu huzur içerisinde yaşayabilmemiz için kırmızı horozu tek bir nidaları arasında kestik.

Zannederim horoz kesilirken başımızda bekleyenler epeyce ümitlenmişlerdir, belki bize verirlere diyerekten... Oysa ki anam, horozu aldı gitti eski evimize. Biz akşam gelinceye dek bir güzel haşlamış, kızartmış, tane tane pilâvını da yapmıştı. Âbim, bu çok mühim adak etinden mahrum kalmasın diye, bir tabak pilâvla budunu da ona, terzi dükkânına götürdüm. Âbim:

— Kim gönderdi lan bize tavuk? dedi.

— Biz kestik!

— Essah?

— Vallaha!

Çocukcağz klmbilir kalfalarının yanında ne büyük bir fiyakayla yemiştir o horoz budunu.

— Bakın ulan, biz de ara sıra tavuk keser yeriz ha! diyerekten.

Pederin ikibuçuk metreden düşünceli bel kemiğinin değilse bile, çanak kemiğinin incindiğini ancak sabahleyin uyanınca anlayabildik. Tuvalette, kalçasını tuta tuta gitti, tuta tuta geldi. Otururken de:

— Oy oy! diye zıpladı.

O dakika anladım ki, bizim inşaat yline yarım kaldı.

— Avrat, benim halim kötü!

— İncinmiştir herif.

— Çıkmuş çıkmuş, yerinden çıkmış.

— Bre herif çıksa sen heç yörüye-bilin mi?

— Yörüyorum amma gel sen bana sor.

— Ee, n'apak şimdi?

— Bir gün daha bekleyek de, geçmezse gırkırcıya gidek!

Bir gün değil, iki gün bekledik. Sonra tuttuk bir fayton ver elini Ö-tegeçe (Karşıyaka). Orada bir aptal (çingene) karısı varmış, onu bulduk. Pederi yerde evirdi, çevirdi, yuvarladı, salladı. Sonra, bel kemiğinin üzerine çıkarak ayı gibi çiğnedi. Babam:

— Oy anam oy, dedikçe, aptal karısı daha çok bastı. Sonunda:

— Tamam, dedi.

Oradan gelirken, daha köprüyü henüz geçmiştik ki, babam:

— Avrat, sana bişi deyim mi, ben eyi oldum ha! dedi.

— Yahu herif, nasıl eyi olur, daha yeni çiğnadı avrat seni.

— Eyi ya işde, onun bütün sihiri ayaklarındaymış zaten. Eyi oldum işte.

Aksi, ne dersin, anam da ben de: — Maşallah maşallah, bin maşallah! dedik. Faytonla, yeni evimizin olduğu yere dek geldik. Babam tek çalışmasın diye, anamla ben çalıştık. Kardığımız çamur nerdeyse kurumaya yüz tutuyormuş. Su taşıyıp baştan kardık. Anam su çekti, ben çamuru kardım. Babam:

— Ulan olmuyor, deyip küreği her almak istediğinde, ben de, anam da

küreği vermemekte inat ettik. Sonunda yaptı yapamadı:

— Durun bâri küreksiz çiğneyim, dedi.

Pantolonunu çıkarıp girdi çamurun içine. Akşama dek çiğnedi durdu.

Yılın en uzun gündüzünde, bir tek atlı araba geldi kibar mahalledeki evimizin önüne. Nemiz var, nemiz yok, yükledik bu tek atlı araba üstüne. Gaz lâmbası benim elimde, camlı çerçeveli karınca duası anamın elinde, nargile şişesi pederin elinde,

düştük arabanın ardı sıra... Arkama baktım, yılların hâtiyasına. Bir daha ben bu kapıdan içeri giremiyecektim, bir daha o nar ağacının üzerine çıkamıyacaktım, bir daha yaz gecelerinin sessizliğinde Seyhan'ın sesini duyamıyacaktım. İçimden, elimdeki lâmba şişesini yere vurmam geçti. Vurmak, parçalamak, parçalamak... Arabanın orasından burasından sarkan eleklerimiz, gaz tenekelelerimiz, yer iskemlelerimiz, hepsinin yeri belli olan eşyalarımız, bilmem yakışacak mısınız bu yeni evimize!..

YALNIZ

42

LİRAYA

hakikî
bir
PARKER
dolma
kalemi

75 seneden beri
«dünyanın en çok istek celbeden»
Parker dolma kalemlerinin eşsiz kalitesini
Parker 45 modellerinde de bulacaksınız. Bilhassa
öğrencilerin seveceği bu kalemlerin özellikleri:
Kolayca değişebilen vidalı uç takımı, isteğe göre
kartuş veya pompa ile kullanma imkânı, bol yedek
parça...

PARKER 45

Çelik uçlu TL. 42.— Altın uçlu TL. 65.—

Üç beş parça olan eşyamızı anam akşama dek yerleştirdi yeni evimize. Biz de babamla avluya çıkan tulumba işiyle ilgilendik. İyi ki tulumba işini böyle acılı bir gününe bırakmışlar. Onun borusunun yere çakılıyla, gıcır gıcır öten sesiyle ve yerden çıkan ilk suyla avundum durdum. Tulumba çakılıp bittikten sonra hiç gereği olmadığı halde, çektim çektim. Ortaya yığılan suyla her tarafı suladım.

Ve o gece ilk kez tüm aile kutsal barınacağımızın içinde hep birlikte uyuduk. Evin içi yerleşip, tüm işler bittikten sonra, kardeşimi bekledik. Kardeşim gelince peder açılışı büyük bir huşu ve beşuş bir çehreyle yerine getirdi. Kapının yanına toplandık, bir dua anam okudu, bir dua babam, bir dua babam okudu, bir dua anam, galiba hatim indiriyor olsalar gerek ki, ayakımıza kara sular indi. Bu arada, anamın eski kocasının ruhuna da bir fatiha okunduktan sonra, peder sağ ayağını eşikten içeriye atıp:

— Sağ ayağını bas da gel avrat, dedi.

Anamdan sonra âbim, en sonra da ben girdim içeriye. Lâmbamızı yakıt, hıyar peynir ekmeğimizi yedik, erkenden yataklarımıza girdik... Ama, ben uyumadım, hep eski evimizi düşündüm. Hattâ, beni yalnız bırakıp gittiler diyerek, bize inksar edeceğini bile düşündüm...

Güvecin içinde ne kadar para kalmıştı bilmiyorum ama, bizim peder yeni evin yepyeni heyecanı ile evden dışarı çıkmak istemiyordu. Eline geçirdiği bir çiviye çakacak yer bulmak için dakikalarca evin etrafında dolanıyordu. Kimi vere bir çöp sokuyor, kimi yere bir tahta parçası çakıyor, kimi yere bir taş sıkıştırıyordu. Ben'se, boyuna geziyordum. Öğle sıcağı demiyor kaynayan gün demiyor, boyuna arşınıyordum sokakları, sanki kaybettiğim bir şeyi arıyormuşum gibi. Ama, aradığım şeyi bulamamanın acısı ve yorgunluğu içerisinde dönüyordum eve. Akşam yemeğini yedikten sonra tekrar çıkıyor, tekrar dolanıyordum. Hoş oluyordu bu beş parasız gezmeler. Cepte bir gazoz içecek para yok, ama ayakta gezecek derman çok!..

Bir ay böyle geçti. Zannederim bizim güveçteki para da bitti. Peder, yine iş aramaya başladı. Sabahleyin benimle beraber çıkıyor, dolaşıyor, akşam olunca yorgun argın eve dönüyor:

— Bulamadık gene bir iş anasını satayım! diyordu.

Bu arada konu komşuyu da incelemekten geri durmuyordu. Zaten mahallenin bir yarısı seyyar satıcı, bir yarısı da amele idi. Her sabah, seyyar arabasına, fasulyeyi, patlıcanı, domatesi dolduran çıkıyordu alışverişe. Bir gün peder:

— Ben de yaparım, dedi.

— Neyi? diye sorduk.

— Herkesin yaptığını.

Ve hemen devrasi günü faaliyete geçti. Öyle ya, birkaç gün daha ayak ayak dolaşırsak, aç kalacağımızın resmiydi. Varımız yoğunuzla bir bisiklet tekerleği satın aldık. Ama, ne pazarlıklar ede ede, ne çekişe çekişe... Sonra, o midemize bir lokma sıcak ekmecek götürcek tekerleği büyük bir saltanatla getirdik eve. Yol da hep tekerleği bulan ilk insanları düşünüyordum. Galiba onlar da bizi düşünmüşler. Önce araba tekerleğini yapmışlar, sonra bisiklet ve otomobil... Zevk için tekerleğin kullanıldığı bu dünyada, biz bu bir tek bisiklet tekerleğiyle karnımızı doyuracaktık...

«Baharın gülleri açtı!»

ARTIK bıkmıştım! Verilen ad-
reslere koştuktan, umutla ça-
ldığım her kapıdan aynı cevabı
almaktan bıkmıştım:

— Kiralık oda mı?... Ne yazık ki
yok mösyö. Bir aya kadar belki...

Kalıplaşmış bir cevaptı bu. Yeni
tâyin edildiğim bu dağ kasabasına
adımımı atmadan bütün odalar tu-
tulmuştu demek.

Otele yerleşmeye karar verdim.
İlkbahar gelip yollar açılınca, bu-
lunduğum yerin otuz kilometre u-
zağındaki şehirde bir ev tutar, sa-
bah akşam işime otomobille gider
gelirdim.

Henüz yabancıydım bu kü-
çük kasabadan nefret etmemin sebe-
bi, belki de bir otel odasında yaşı-
maya mecbur kalışımı.

Akşam bürodan çıktıktan sonraki
tek meşgalem, düşman görünüşlü so-
kaklarda dolaşmak oluyordu. İşte
böyle bir günün akşamı dalgın dal-
gın adımladığım sokak beni, kapı-
sında «Kiralık oda» yazılı bir ahşap
eve çıkarınca gözlerime inanama-
dım! Vaktin geç oluşuna aldıрма-
dan bahçeyi çevreleyen demir par-
maklıkları aşarak evin kapısını ça-
ldım.

— Arzunuz mösyö?...
Cevap veremiyordum. Şimdiye ka-
dar çaldığım kapıları açan pejmür-
de giyimli, asık suratlı kadınların
aksine, karşımda son derece güzel,
bir genç kız vardı! Bu, belki evin
kızı, belki hizmetçisiydi... Ama ha-
yır, hiç de hizmetçiye benzer tara-
fı yoktu.

— Evet, arzunuz?...
Binbir güçlüklerle maksadımı açık-
ladım.

— İçeri buyrun.

Bir gölge gibi izleyerek hafif ışık-
larla aydınlatılmış modern bir sala-
na girdik. Hayret! Ne annesini ça-
ğırma gereğini duydu, ne babasını...
Koltuklardan birini işaret edip, ken-
di de karşımdaki koltuğa oturdu:
— Odalarından birini kiraya ver-
meyi düşünüyorum.
Ev sahibi buydu demek! Evli ol-
mahydı... Bakışlarım sol eline takıl-
dı, yüzük yoktu parmağında. Bir
yandan konuşurken, bir yandan da
beni tepeden tırnağa süzdüğünün
farkındaydım. Güven vermiş olma-
lıyım ki:
— Doğrusunu isterseniz, bu koca-
man evde tek başıma yaşamaktan
korkuyorum, diye devam etti.

— Evli değil misiniz?

— Boşandım. Yakın zamana ka-
dar akrabamdan biri arkadaşlık ya-
pıyordu bana. O da gidince... Anlı-
yorsunuz değil mi? Yalnızlık, bülha-
sa geceleri çok korkunç oluyor!

Duyduklarımı inanamıyordum!
Böylesine bir fırsat, her insanın
karşısına kolay kolay çıkmazdı! Düş-
ünün bir kere... Bebek yüzlü, gü-
zel vücutlu gencecik bir dişi, ken-
disine arkadaşlık etmeniz için evin
bir odasını size veriyordu.

Aradaki resmiyeti samimiyete çe-
virmek için kim olduğumu, ne iş
yaptığımı, yabancıydım bu ka-

Kiralık oda

çeviren:
Süheylâ AYKUT

sabada günlerce nasıl ev aradığımı
anlatarak:

— Kiralık oda bulamayışıma şim-
di çok memnunum, diye ekledim.

Güldü:

— Ben de...

— Sahi mi söylüyorsunuz?

— Elbette... Siz karşıma çıkmasay-
dınız, belki de olur olmaz birini e-
ve almak zorunda kalacaktım.

— Fakat beni de yeterince tanı-
yorsunuz ki...

— Evet ama, tahminlerim hiçbir
zaman yanılmamıştır beni.

Baldırlarımın en mahrem yerlerini
açıkta bırakan eteklerini savurarak
oturduğu yerden kalktı:

— Size odanızı göstereyim. Pek
lüks sayılmaz ama rahat ve sıcaktır.

Dar bir koridordan geçerek açığı
kapıdan içeri girdim. Alelade bir o-
daydı burası. Küçüküktü. Üstelik fi-
yatı öylesine yüksek ki!... Kirayı
peşin ödeyince:

— İsterseniz bunu birlikte kutla-
yalım, dedi.

İstemek mi? Ne budalaca bir soru!
Bir şişe viski çıkardı dolaptan. Ağ-
zına kadar doldurduğu bardakları,
yanyana oturduğumuz sert yataklı
dar karyolada bir solukta içtik. Bac-
akları ne biçimli, elbisesi ne kısay-
dı... En küçük hareketinde kalçala-
rına kadar sıyrılıyordu etekleri. Eh,
ben de bütün güzel şeylerden hoşla-
nırım zaten öteden beri. Kendimi
tutamayarak sarıldım. Beceriksizce,
yapmacık bir utançla başını önüne
eğdi. O kısacık elbiseyi çabucak çı-
kardım sırtından. Yanımda yatan
çıplak güzeli seyrederken artık ne
odanın küçüklüğünü, ne kirasının
yüksekliğini düşünüyordum. Uzun
kış geceleri bu dilberle kimbilir ne
güzel geçecekti!

Küçük kasaba birden bana öyle
dost bir yüzle gülmüştü ki... Ben
de gülümsedim. Ve kiralık odaları
olmadığını söyleyip başlarından sa-
van o pejmürde kılık kadınları, bu
olaydan sonra yürekten sevdim!

Maurice Carmen'i'den çeviren:
Süheylâ AYKUT

★

Teklif

Antrakta sahneye çıkan sinema
müdürü:

— Bayanlar, baylar, diye ba-
ğırdı. Az önce müşterilerimizden
birinin cüzdanını düşürdüğünü
öğrendik. İçinde 300 frank var-
dır. Sahibi, getirene elli frank ve-
recektir.

Salonda bir ses yükseldi:

— Ben, altmış frank veriyö-
rum!

AKBABA

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

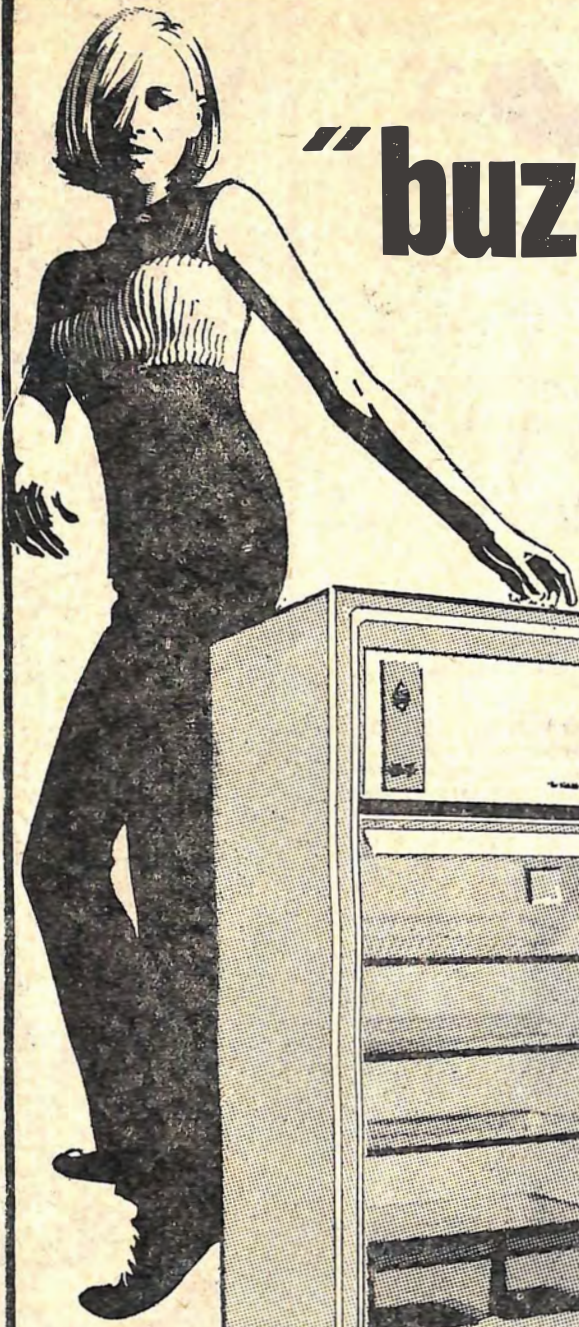
Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

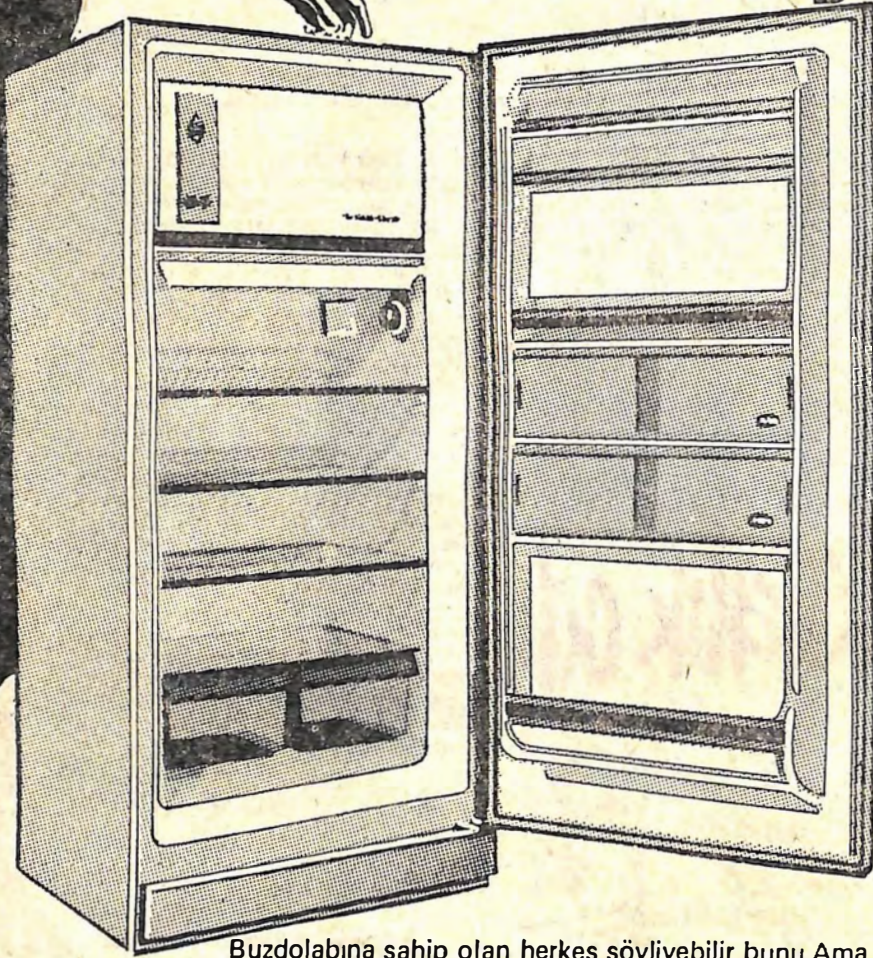
Flatı : 100 kuruştur.

— 1970 bahar modasında etekler
dizlerin altına düşecek. —

“buzdolabım var” demek kolay...

Buzdolabına sahip olan herkes söyleyebilir bunu. Ama siz bir de titiz, zor beğenen ve herşeyden çok kaliteye önem verenlere sorun.. Bunlar ancak SIERA için buzdolabım var derler.

BİLİYORSUNUZ...SIERA DAHA ZİYADE ZOR BEĞENENLERİN BUZDOLABIDIR.

- DÜNYACA MEŞHUR İSİM
- EN ÜSTÜN KALİTE
- 34 YILLIK TECRÜBE
- ÇEŞİTLİ BOY VE RENKLER

SIERA
NESİLLER BOYUNCA
MAHCUP OLMAYAN İSİM

TÜRKİYE'NİN
HER YERİNDE
MÜKEMMEL
SERVİS.

(Radar Reklâm : 460 — 63)

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

— Hoşuna gittiyse, aynı şeyi evde ben de sana yaparım...
— Yediğim hindiden bahsediyorsundur inşallah!..

Görüşemezsiniz

Hanımını ziyarete gelen yabancı erkeği kapıdan göğüsleyen hizmetçi:

— Maalesef şu an kendisini görüşemezsiniz, dedi.
— Neden, evde yoklar mı?
— Evde ama banyo yapıyor.
Kapıyı iterek içeri dalan adam:
— Ne çıkar canım, dedi, ben de yüzme bilirim.

Doktorda

Bacaklarındaki morartıları gösteren adama, doktor sordu:
— Futbol gibi, Rugby gibi bir şeyler oynuyor musunuz?
— Sadece briç oynarım, dedi hasta. Yalnız her yanlış kâğıt tuşa, masanın altından karın bacağına çimdikler.

Engel

Yakında evleneceklerdi. Bir gün nişanlısına gelen genç kız, üzgün ve ağlamaklı:
— Başıma gelenleri sorma, dedi. Babam iflâs etti!
— Vay alçak vaay! diye bağırdı delikanlı. Evlenmemize engel olmak için bir şeyler yapacağını biliyordum zaten!

Ne bilsin

Sefere çıkmadan önce karısına bir papağan hediye eden denizci, dönüşünde kuşu göremeyince sordu:

— Papağan nerede?
Kadın cevap verdi:
— Yedim!
— Nasıl yersin? diye köpürdü adam. Dört dil bilen bir papağan yenir mi?
— Aman canım nerden bileyim dört dil konuştuğunu? Kendisi bana bir şey söylemedi ki...

Değer

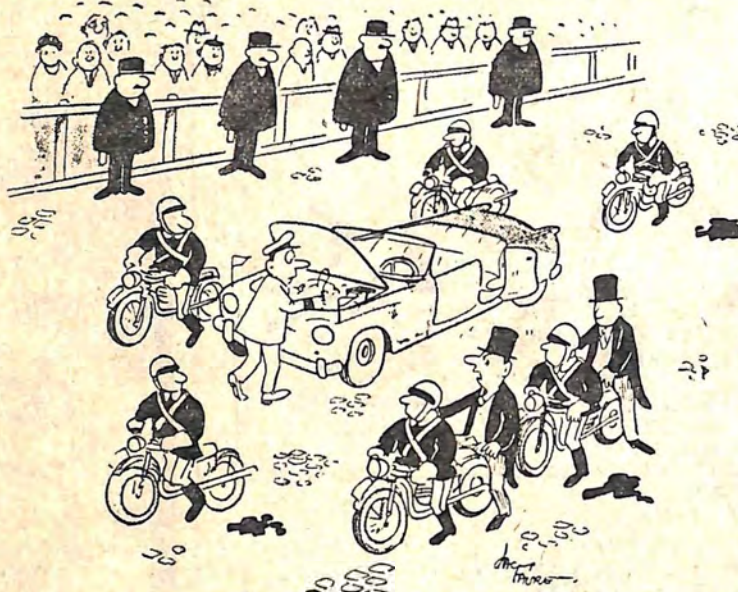
Konserini bitiren genç şantöz, kendisini tebrik eden hayranına:
— Acaba karınız da sesimi beğendi mi mösyö? diye sordu.
Adam cevap verdi:
— Karım sesinizi duymak için şu an seve seve bin frank verirdi!
— Beni şımartıyorsunuz. Sesimi çok mu beğeniyor?
— Karım sağırdır madam, zavallı doğduğundan beri duymuyor!

Plân

Durumları pek iyi olmadığı halde, her akşam yemeği ayrı bir lokantada yiyen komşusuna sordu:
— Kuzum ne yapıyorsun da, kocanın seni lokantaya götürmesini sağlıyorsun?
— Hiç, dedi beriki. Sadece pişirdiğim yemekleri tattırıyorum!

Cevap

Marsilyalı tahsildar, küçük bir vilâyetin nüfus memurluğuna Antoine Duval adlı bir şahsın medenî halini öğrenmek için dilekçe yazmıştı. Aldığı cevapta Antoine Duval'ın yedi yıl önce öldüğü bildiriliyordu. Bu cevaptan hoşlanmayan Marsilyalı tahsildar bir dilekçe daha yazdı ve şu cevabı aldı: «Antoine Duval hâlâ ölüdür. Tekrar dünyaya geleceği tarihi ise henüz bildirmiş değildir!»

— Sen arabayı tamir et, biz resmigeçide yetişelim!..

Yabancı değil

Erkek çok zengindi ve karısını çok şımartmıştı. Ona kürk, elmas, araba, her şeyin en güzelinden almıştı. Sadece av partilerine götürmüyordu. Kadın bu partilere de «gideceğim» diye tutturunca:

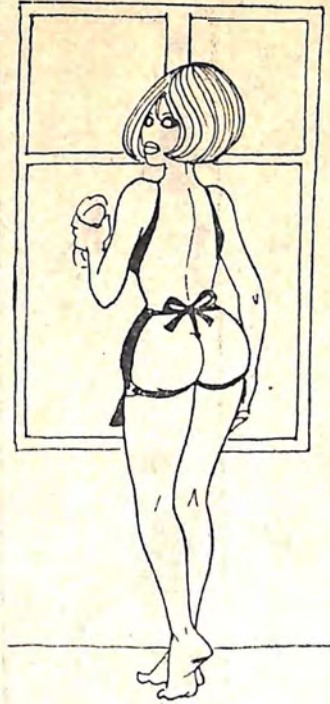
— Çok heyecanlısın, bir kaza yapmandan korkuyorum, dedi kocası.

Ama sonunda ısrarlarına dayanamayıp götürdü. Eline tüfeği alan kadın bir çalığa ateş etti. Gizlendiği yerden poposunu tutarak çıkan kocası:

— Az kaldı öldürüyordun beni, diye bağırdı. Beceriksiz sen de!...

Kadın hırsla:

— Ben mi beceriksizim, diye cevap verdi. Senin yerine ya bir başkasını yaralaysaydım daha mı iyi olurdu?

— Akşam, yemekte böyle servis yapacağım... Bakalım beğenecekler mi?!

Sarhoş gözü

Körkütük evine dönen adam, karısını uyandırmamak için ayaklarının ucuna basarak yatak odasına girip, gardrobun aynasında kendi aksini görünce:

— Yatak odamda bir erkek hal diye bağırmasıyla yunuruğu patlatması bir oldu!

Fakat kırılan aynanın korkunç şangirtisini duyunca yere çömeldi, eliyle hasmını arayarak:

— Affedersiniz mösyö, dedi, gözlüklü olduğunuzu bilmiyordum!

Hınc

Uğradıkları yabancı limanda şöyle bir dolaşmak için gemisinden ayrılan deniz eri, az önce tanıdığı genç kızla kaptanın huzuruna çıkarak:

— Bizi nikâhlamanızı rica edeceğim, dedi.

Kaptan kızdı:

— Bir kere, gemiye kadın almak yasaktır! Sonra, sandığıma göre, sen evliydin.

— Orası öyle.

— Pekî, bu kadını ne yapacaksınız?

— Oturup kalkıp, «Kızım olmasaydı, dünyayı dolaşsan seninle evlenecek bir başkasını bulamazdın!» diye başımın etini yiyen kaynanamdan hıncımı alacağım!

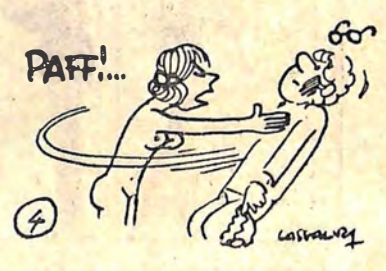
Şans

Kızının yeni flörtüyle tanışan anne:

— Şanslısınız delikanlı, dedi. Kızım sizi sevecek galiba...

— Nereden anladınız?

— Anlamaz olur muyum? Siz, kızımın eve getirdiği tam onüçüncü damat adayısınız!

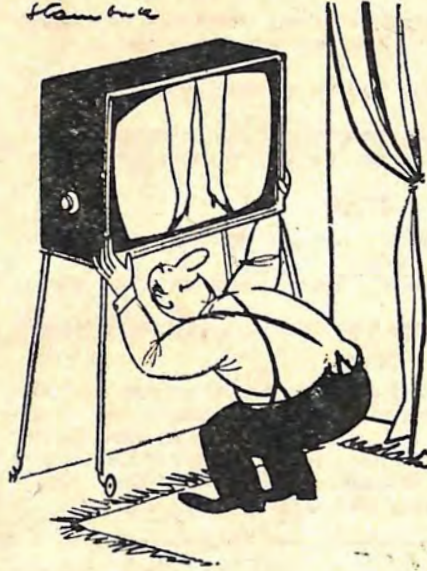

SESLİ KARİKATÜR!

Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

YAZISIZ

— PRODÜKTÖR SENARYONUN ÖĞRETİCİ YANI ÜZERİNDE FAZLA DURMAMIZI İSTİYOR !!..

— BEYLER ... OTURUMU AÇIYORUM !!..

— BÖYLECE, KAZAYI DOSTÇA ATLATMIŞ OLDUK !!..

— MERDİVENİMİ KESMEKLE NE ELDE EDECEKSİN YANI ?..

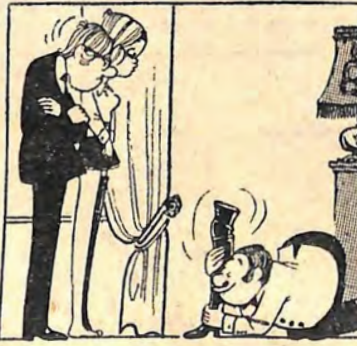
YAZISIZ

— TAM ZAMANINDA GELDİN ...

— ÇÜNKÜ AR - KADAŞIN ...

— ÇOK CÜRETKÂR OLMAYA BAĞLAMİŞTİ !!..

— ÖÖÖF !! MİDYE TOPLAMAKTAN BAŞKA ŞEY DÜŞÜNMEZ MİSİN SEN ?..

renklerden korkmayın! Altinyıldız DRALEN giyin!

Bu yıl renklerden korkmak yok!
Altinyıldız Dralen, 1970 İngiliz ve
İtalyan erkek modasını
yurdumuza getiren kumaştır.
Mavilerden bir mavi, sarılardan
bir sarı seçin... ve bejlerin en tatlısını.
Altinyıldız Dralen, değişik renkleri ve
enfes desenleriyle yazlık erkek giyiminde en son yeniliktir.
Dayanıklıdır. Buruşmaz. Çok iyi ütü tutar.

Altinyıldız

Türk kumaşını dünyaya tanıtan marka

— AMAN AKLIMI KARIŞTIRMA KARICIĞIM... BİR GEOMETRİ PROBLEMİ DÜŞÜNÜYORUM !..

— BURAYA DİNLENMEYE GELDİM POOL ... BÜTÜN HAFTA SEVİŞMEKTEN YORULDUM !..

VAZİLİ

— KÖYDEKİ DELİKANLILARIN BÜYÜK ŞEHİRLERE NEREN AKIN ETTİĞİNİ ŞİMDİ ANLADIN MI AHBAP ?..